

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година II, Брой 50 (59)
11.XII.-17.XII.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), Включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

**ОБЩИНА ВАРНА,
ИЗДАТЕЛСТВО "НАРОДЕН
БУДИТЕЛ" и РЕГИОНАЛЕН
ИСТОРИЧЕСКИ МУЗЕЙ
организираха
XI НАЦИОНАЛНА НАУЧНА
КОНФЕРЕНЦИЯ
"БЪЛГАРИЯ В СВЕТОВНАТА
ИСТОРИЯ И ЦИВИЛИЗАЦИИ - ДУХ И КУЛТУРА"**

Екатерина ПЕЙЧЕВА

Още от самото начало, когато през 1996 г. се проведе първата конференция, тя стана трибуна на учени, изследователи и писатели, които търсеха истината за създаването на българската държава и нейния исторически път, за културата и националните ни корени, за приноса на българите в световната съкровищница на Духа, за знанията и творчеството на древните и съвременни българи. Тази истина, която 50 години беше изопачавана или премълчавана.

Инициаторът, организаторът, вдъхновителят на конференцията - инж. Димитър Боянов, открива XI Национална научна конференция „България в световната история и цивилизации - дух и култура“

Участниците в конференцията бяха и продължават да бъдат хора със смелост и нетрадиционно мислене. Те идваха както от нашата страна, така и от Волжка България, Бесарабия, Чувашия, Канада, Англия, САЩ. Хора, които се гордееха, че са българи, и милееха за българщината.

Тази конференция беше с толкова силен творчески заряд, че стана причина да се породят подобни начинания и в други градове - София, Шумен.

Сред най-изявените докладчици през годините са Иван Иванов от Археологическия музей - Варна, откривател на златния варненски некропол, писателят Йордан Вълчев, историците д-р Марин Димитров, Татяна Ярулина от Волжка България, доц. Пламен Цветков, Ал. Минчев, доц. Д. Райнова от СУ, Кр. Мутафчиев, д-р Св. Попов от Варна, инж. Георги Кръстев от Монтана, Борислав Иванов от Бургас, Спас Мавров от Казанлък, акад. Юхма от Чувашия, дружество "Авитохол" от Лондон, д-р Илия Вълков от Бесарабия и мн. други. Събра ги пламенният родолюбец и истински народен будител инж. Димитър Боянов, издател на в-к "Народен будител" и на десетки книги, посветени на българския дух и българската история.

Тази конференция даде живот на множество задълбочени проучвания и хипотези, които са в основата на написването на една истинска история на България, възпламениха родолюбието и творческия български дух, откриха неподозирани факти за самите нас.

Благодарните идеи на конференцията отекват в сърцата на много българи вече 11 години. Тя стана едно от традиционните културни събития на Варна и се очаква всяка година с огромен интерес.

На стр. 7

ПО-ВАЖНА ОТ ВСИЧКО Е ЕКОЛОГИЯТА НА ЧОВЕШКАТА ДУША

(Изказване по повод една година от създаване на вестник „Родово имение“)

Елена ХАЙТОВА, Смолян

В днешно време нищо не е така трайно девалвирало, както думата „екология“. При всичките проблеми с чистота в столицата, а и в провинцията, споменаването тъй често на тази свята иначе дума, е кощунствено. Защото друго е тя да се прилага наистина в живота, а съвсем различно е само да се изрича, а край нея да текат потоци от физическа и нравствена нечистотия.

На стр. 5

ЗА ЗНАЧЕНИЕТО НА ФИГУРИТЕ ОТ ЧИПРОВСКИТЕ КИЛИМИ

Ист. Траяна Ценова, Монтана - доклад, изнесен на Единадесетата научна историческа конференция „България в световната история и цивилизации - дух и култура“, Варна, 25-26 ноември, 2006 г.

Проблемът за смисъла на фигурите от чипровските килими е изключително важен за опознаването на мисленето и философията на древните българи. Тъй като те са наследство от прастари времена, не е възможно да не съдържат информация, която за нас е необходима и важна.

На стр. 9

НАШАТА КОНФЕРЕНЦИЯ

Георги Кръстев, Монтана - доклад, изнесен на Единадесетата научна историческа конференция „България в световната история и цивилизации - дух и култура“, Варна, 25-26 ноември, 2006 г.

Поставих си задачата да направя опит за обобщение на постигнатото от нашата конференция. Опитал съм се да формулирам и какво следва от натрупаната информация. Давам си сметка, че не бих могъл да отразя цялостно многогодишната дейност, но за онези области, които лично ме засягат, ще се постарая.

На стр. 8

ПОКАНА

Издателска къща "Новата цивилизация" - град София
с директор Атанас Панчев
и
Ръководството на Филиала на Пловдивския университет "Паисий Хилендарски" - град Смолян
ВИ КАНЯТ
на творческа среща с премиера на книгите:
"Космос от мъка и песен"
"Орфей и цветята"
на писателя Никола Гигов и книгата
"Добре познатият - непознат Петър Димков"
на автора Николай Кафтанджиев
Срещата ще се проведе на **19.12.2006 г.** (вторник) от **15.00** часа в **Заседателната зала на Филиала.**
ЗАПОВЯДАЙТЕ!!!

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП
нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

ПОКАНА

Издателска къща "Новата цивилизация" - град София
с директор Атанас Панчев
и
Хотел "Кипарис а" - Нов център, град Смолян
ВИ КАНЯТ
на творческа среща с премиера на книгите:
"Космос от мъка и песен"
"Орфей и цветята"
на писателя Никола Гигов и книгата
"Добре познатият - непознат Петър Димков"
на автора Николай Кафтанджиев

На срещата за първи път ще се покаже Орфеевата чайна церемония.
Срещата ще се проведе на **19.12.2006 г.** (вторник) от **18.00** часа в **малката зала на ресторанта на хотела.**
ЗАПОВЯДАЙТЕ!!!

ВХОДЪТ Е СВОБОДЕН!

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудят много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важно е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времеви пояс на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слепят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременно мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

Внезапно рев могъщ Адам дочул и станал, обърнал се в посока на звука. В далечината лъв стоял с лъвица. На околността за себе си оповестявал с рев.

Загледал се Адам в красивия и мощен стан, с гъста грива увенчан. Лъвът също Адам видял и в миг с могъщи скокове се устремил към човека, а и лъвицата не изоставала от него. На играта на мускулите мощни Адам се залюбувал. Наблизо спрели зверовете. Погледът човешки ги галел, нега се излъчвала от него и приласки лъвът полегнал на земята, а редом и лъвицата била. Не мърдали да не нарушат излъчваната от човека към тях топла благодатна светлина.

Адам разресвал с пръсти лъвската грива, разглеждал и опипвал ноктите на мощната му лапа, белите зъби с ръка докосвал и се усмихвал, когато мъркал от блаженство звярът.

- Анастасия, що за светлина се е излъчвала от човека отначало, че даже и лъвът не го разкъсал? И защо сега не се излъчва вече светлина? Сега никой не свети.

- Владимир, нима не си обръщал внимание, и сега има голяма отлика. Всяка тревичка и звярът лют, и камъкът с мисъл забавена, погледа човешки разпознават. Тайнствен и загадъчен, с необяснима сила той е пълен. Да бъде ласкав може. И със студа на разрушението може всичко живо да обгърне. Кажете, не ти ли се е случвало да те съгрее нечий поглед? Или пък да ти стане неприятно на душата от нечий очи?

- Да. Понякога усещаш, когато те гледа човек. Случва се да ти е приятно, а някога не.

- Виждаш ли, значи и на теб ти е известно, че ласкавият поглед може приятна топлина да създаде отвътре. А разрушение и студ друг поглед предизвиква. По-силен многократно бил е в дните първи погледът човешки. Създателят бил направил тъй, че всичко живо се стремело към тази топлина.

- Къде е изчезнала сега цялата сила на погледа човешки?

- Не цялата. Още има достатъчно от нея, но суетата и повърхностното мислене, и скоростта променена на мисълта, лъжепредставата за същността и вялостта на осъзнаването затъмняват зора, не позволяват да се разкрие туй, което всички чакат от човека. Душевна топлина отвътре всеки има. Ах, ако у всеки тя се разкриеше докрай! Цялата действителност би се превърнала в прекрасната, в началото създадена градина.

- У всички хора? Както е било в началото при Адам? Нима такова нещо може да се случи?

- Възможно е да бъде претворено всичко, към което се стреми човешка мисъл, сляла се от всичките в единство.

Когато Адам бил сам, силата на мисълта му такава е била, каквото у човечеството цяло е сега.

- Охо! Ето защо от него и лъвът се е боял.

- Лъвът не се е страхувал от човека. Преклянал се е пред светлината благодатна. Всичко съществуващо стреми се да познае благодатта, която способен е да създаде единствено човекът. Затова като приятел, брат и Бог готово е човека да почувства всичко живо, и не само на Земята. Родителите винаги се стремят в децата да вселят всичко най-хубаво от своите способности. Само родителите искрено желаят децата техни да ги превъзходат. На сина Свой - човека, Създателят е отдал напълно всичко, към което се стремил в порива на вдъхновението. И ако всички са способни да разберат, че Бог е съвършен, то нека с чувствата родителски усетят какво се е стремил Бог, като родител, да сътвори детето свое, любимия си син - Човека. И как не се боял от отговорност, и как зарекъл се пред себе си винаги от творението свое да не се отрича и казал думи, дошли до нас и след милион години: "Той е Мой син - Човек. Той образ Мой е! Мое подобие."

- Значи Бог е искал синът му, творението, изобщо човекът, да бъде по-силен от Него?

- Стремленията на всички родители ще потвърдят това.

Превод М. Дончева
„СЪТВОРЕНИЕ“, Владимир МЕГРЕ

Да обхванеш необятното: Запуски на педагога

Акад. Михаил П. Щетинин

Акад. М. П. Щетинин

Младежта често покорява върховете само защото не е успяла да разбере, че тези върхове са непристъпни. Ние бяхме млади. Ние тогава не казвахме: "А може би...". Ние повярвахме: способност към един вид дейност е съставена от много други способности. Таланта - това е синтез от много таланти. **Значи, задачата за развитието на една способност трябва да бъде едновременно и задача за развитието на "страничните" способности.** Следователно за да бъде възпитан специалист, освен за развитието на специализацията трябва да се развива "човекът въобще", човекът като цяло... Необходим бе експеримент.

Ние решихме да вземем групата на така наречените малко надарени, т.е. в обичайния смисъл **безперспективните ученици**, и влияейки на формирането на "страничните" интереси, да проследим ще окаже ли това влияние на музикалното изпълнение.

На първо време ние почти се отказвахме от обичайната форма на уроците по специалността. Четяхме стихове, пишехме разкази, рисувахме, играехме на спортни игри, ходехме на туристически походи на Терек, в гората, слушахме покрай нощния огън тайнствени истории. Музикалните занимания не бя-

ха основната част от нашата работа. На уроците често свирех аз, а децата слушаха. В този, в когото "не се получава", е много трудно, почти невъзможно да се запази желанието за учене. Затова пазех като най-скъпоценно в тях чувството на любов към музиката. Главното беше животът, разказите за него, впечатленията, изразени със средствата на музиката. Имаше уроци без дори един музикален звук, само горещи, възбудени спорове за нещо, този път по-важно, отколкото свиренето на инструменти.

Така премина първата година. Във втори клас преминаха всички. На изпитите те не изглеждаха по-зле от другите. А резултатите от втората година на обучението надминаха дори нашите очаквания. **Вече и на зимния и на пролетния академичен концерт тези деца бяха в числото на най-добрите.** А предстоеше трета пролет - конкурс за най-добри изпълнители на музикални произведения. Решихме да се готвят всички. На конкурса се отчиташе културата, емоционалността и, разбира се, техниката на изпълнение и сложността на произведението. Ние тръгнахме на риск - избрахме пиеси с много голяма сложност. Към това време в учениците укрепна интересът към музиката, появи се вяра в своите сили. Ние свирехме много: музикалният материал се сменяше за всеки! урок. Имаше твърдото мнение: **едно и също не трябва да се дава два урока подред**, трябва да се съхрани чувството, свежестта на въз-

приятието, вниманието. **Да свириш бързо, да движеш бързо пръстите си означава да мислиш бързо.** А за какво мислене може да става въпрос при мудните, еднообразни, безкрайни упражнения?! Походи с нощуване в гората или при легендарния Терек, разкази за прочетеното, спорове, стихове край огъня, игри, както и преди, заемаха голямо място в нашия живот. **Всеки израстваше като личност. Това беше най-главното.**

Училището на бъдещето, създадено от Щетинин в близост до Геленджик

И ето, най-накрая конкурсът "Бялата акация". С какви думи да предам това, което изпитахме след еднородното решение на журито да даде всички призови места на представители на нашия клас. Всички призови места бяха наши! Победа!

Като сега виждам, дойде към мен завеждащият отделението за народни инструменти и каза: "Това не може да бъде... тук нещо не е както трябва..." Той очаквателно ме гледаше в очите, търсейки отговора, надявайки се да открие някаква тайна. "Как работите над пиесите?"

- "Ние работим над човека".

Михаил Петрович Щетинин е член на Руската академия на образованието. Роден е на 17 октомври 1944 г. в село Нови Бирюзак, Кизлярски район, Дагестанска АССР. През 1973 година завършва Саратовския държавен педагогически институт. През 1974 година е директор на училище в с. Ясные Зори, Белгородска област, където започва да се занимава с педагогически експерименти, развивайки модната за онова време идея за създаването на ученически комплекси, в които се отделя повишено внимание на музиката, пеенето, хореографията. През 1986 г. е научен ръководител, старши научен сътрудник на Научно-изследователски институт, занимаващ се с експериментиранията на нови форми и методи на обучение в училище.

Носител е на много награди-значки, медали и звания за принос в образованието в Украйна и Русия. През 1991 г. е обявен за „Заслужил учител на Русия“. Същата година става академик в Руската академия на образованието.

През 2000 г. получава широка известност неговият модел за Училище на бъдещето, което той създава в покрайнините на малкото планинско селище Текос, близо до Геленджик. В училището се обучават 350 ученици, дошли от всички краища на Русия, които участват и в построяването на своето училищно градче.

На 14-15 години децата усвояват знанията на средния курс на обучение и след това могат да продължат да учат в същото училище по програми на висшето училище и да получат диплома за висше образование. Този учебен център става толкова популярен, че за последната година от съществуването си на приемния изпит се явяват повече от 4 хиляди кандидати.

ЛУННИТЕ РИТМИ В СЕЛСКОТО СТОПАНСТВО

Събиране на реколта, складиране на зърно

Добри резултати се постигат, когато стопанинът прибере и складира зърното си при събираща Луна или като алтернатива - при намаляваща Луна, особено в дни на Овен или в други дни на плода. Зърното тогава е по-трайно и не е така податливо на плесен и насекоми. Ще спестите големи количества растителни отрови.

Неподходящи са дните на водата; тогава избягвайте да складираме зърното.

Пътища и хидро- съоръжения

Много архитекти и строителни предприемачи са наблюдавали как понякога плочите, излети на открити площи, за кратко време стават нестабилни, клатят се, как веранди или пътища, застлани с камък, се огъват „на вълни“, въпреки че са положени всички усилия, работено е с прецизност и компетентност. Друг път панелната настилка остава непоклитима. В тези случаи решаващо значение за успеха също е имал моментът на изпълнението на работите.

Що се отнася до правилата за строежите на хидросъоръжения: наблюдавайте различното действие на прилива в коритото на един поток: при прииждането на водата при нарастваща Луна водата остава на дъното на коритото много баластра - т.е. потокът по-често излиза извън бреговете си; при намаляваща Луна потокът отмива баластрата и я повлича със себе си.

БЕЗ ЗЕМЯ

Наръчникът за изправяне на крака на Франц-Карл Рьоделбергер

Все по-голям глад в страните от третия свят, суша и разрастващи се пустини, наводнения, урагани с невиджана сила, поява на нелечими болести у хора, животни и растения, мъртви тюлени, аварии в атомни централи...да, да, знаем. Скоро няма да можем повече да слушаме. Всеки ден медиите ни сблъскват с подобни ужасни новини. Много се прави, още повече се говори. "Био" във всичките му нюанси е станало фраза, която добре се продава - от салатата до тоалетната хартия. Но загиването на горите продължава - неспирно!

Ние изискваме от правителството енергични мерки за защита на околната среда. Конференциите по тези проблеми следват една след друга. Учените спорят за причините на парниковия ефект или го обявяват за научно недоказуем. И все пак всички знаем: не може повече да продължава така! Всеки е отговорен за нашата земя, за нашата вода, за нашия въздух.

НАЧАЛОТО, КОЕТО БЕШЕ МАЛКО ТРУДНО

На дванадесет години седях в затвора и си плащах за една непредпазливост, която бях допуснал като тригодишен. На тригодишна възраст заявих на родителите си: "Искам да стана селски стопанин!"

И оттогава настана ад! Добрите хора опитаха всичко, за да ми избият тази идея от главата. "Не, не, ето че един род от земеделци и лозари с мъка си пробива път нагоре. Бащата по майчина линия е бил златар във Владивосток, бащата по бащина линия - диригент в Аарау; един от синовете му - музикант в Метрополитън Опера в Ню Йорк. И сега този хлапак заявява, че иска да стане селянин. Иска обратно в калта."

Така мислеха майка и татко и постоянно търсеха нови начини да накарат мисълта за земеделството да ми опротивее.

Сигурно наистина са им дошли до гуша моите хитрини, с които вече успях да се измъкна и да отида в близката ферма във Ваберн, край Берн. Дотам никак не беше далече. Само през улицата. После през елака и по ливадата, под големите ябълкови дървета и се озовавах пред огромната патрицианска къща, където често гостуваше художникът на цветя и елфи Ернст Крайдолф. Колкото пъти минавах оттам, погледът ми плахо пробягваше

през спуснатите завеси на прозорците с надеждата да зърна даровития творец.

После оставаше само площадката на имението и ето го любимия стопански двор. Трябва да е бил вече доста стар, но беше красив със своя бернски архитектурен стил. Само че що се отнася до реда и чистотата - нека снизходително замижим с едното око.

Затова пък тук животът пулсираше и винаги имаше нещо тайнствено. Всяко пространство си имаше собствен аромат. Колко различно миришеше в конския обор от отделението на кроките крави. Каква разлика между мястото, където кудкудяха кокошките, и това, в което беше затворено прасето. Вчера свинята е родила дванадесет прасенца. Промъквам се на пръсти, защото грубият и силен като мечка ратай ми е забранил да ходя там. Той хич не можеше да ме понася, сигурно защото исках всичко да видя и навсякъде си пъхам нос. Беше промърморил, че дебелията Берта има нужда от спокойствие и стриктно следеше това да се спазва.

Веднъж ме пипна, разтърси ме с широките си къртovski ръце и закрепя нещо за камшика си, ако още веднъж се вмъкна там. В този момент му обещах какво ли не, но после ходех пак и пак, само че вече постоянно поглеждах с едното око за него. Той носеше тежки дървени обувки, а аз бях бързокрак. Дори да прибавим дължината на един конски камшик, стигаха ми десет крачки преднина, за да му се изплъзна.

Само един път се случи пак да ме хване. Седях високо горе на ябълковото дърво, уверен, че съм направил откритие: най-отгоре, където слънцето огрява най-добре, ябълките са най-сладки. Ратаят налетя с ругатни, подпря дръжката на камшика си на ствола и застана на стража под дървото. Тъй като и двамата си мислехме горедолу едно и също, той: "Няма вечно да седи горе"; аз: "Няма вечно да стои долу", нищо повече не се случи.

Трудна работа, когато се срещнат двама дебелоглави бернчани, които следват един и същ основен принцип: никакво отстъпление!

Камбаната заби за обед. Той си стоеше. Аз също.

Удари един часа. Храбрият ратай не помръдваше. Нито пък аз.

Към два часа се сети, че да седиш е по-лесно, отколкото да стоиш. Седна - и заспа. Могъщите му гърди се повдигаха и спускаха равномерно. А когато започна да се чува тихо похъркване, аз внимателно се спуснах от дървото, без да го изпускам от поглед. С едно движение той скочи на крака. Но аз вече имах своите десет крачки преднина и бях спасен.

Стопанинът беше съвсем различен. Неуморно зает, но спокоен по нрав, винаги нещо умислен, той нямаше време да се занимава с мене. И тъй като за мен най-висшата цел на тази земя беше да стана истински селянин, аз гледах на него със страхопочитание.

Когато закръглената, симпатична стопанка месеше

хляб, беше същински празник. Целият двор ухаеше на сладкиша, който се пяхаше в пещта след хляба. Струва ми се, че и до днес долавям аромата на разкошния ябълков сладкиш със златистокафява коричка. Лиза, бързивата слугиня, казваше, че ходя там само заради него. А това просто не беше вярно. Ходех главно заради говеждите изпражнения. Разбира се, че обожавах сладкиши, но оборът винаги ме привличаше с неудържима сила. Там изстъргнах с едно дълго дървено гребло говната от купчината, за да им е чисто на кравите. Но това го правех тайно. Никой не знаеше. Ако се разбереше, със сигурност и ратаят щеше да научи.

Оборот нямаше задна врата, така че вътре бях в заднена улица. Измъкването оттам беше невъзможно. Именно този обор ме издаваше ден след ден. Вечер, когато се връщах къщи, преди да пристъпя прага се миех с една скрита четка и кофа вода. Нито едно петънце, нито един конски косъм, нищичко не оставаше по мене. Но майка ми имаше фино обоняние и надуваше миризмата на амоняк от спарения обор. Тази проклетия не се махаше от дрежите.

Тогава ядях бойе. Баща ми неизменно ми хвърляше един пердах, дори когато се прибираше късно през нощта и аз вече спях - защото пак съм ходил в селския двор.

Двайсет години по-късно узнах от трудовете на Рудолф Щайнер какъв непризнат принос има кравата за развитието на човечеството и какъв дълбок смисъл се крие в това, че най-възвишеното същество, което някога е стъпвало по тази земя, е родено в един обор.

Едва тогава ми стана ясна връзката между човека и животното. А също и какво срамно отношение имаме обикновено към животните, въпреки че би трябвало от благодарност и за компенсация да правим най-доброто за тях.

ИЗ ПРОГРАМАТА НА КОЛЕДНИЯ ПАНАИР НА КНИГАТА

- 15 декември, 13 часа, представяне на книгата "ЕЗОТЕРИЧНИ ЗАПИСКИ" - автор Радея

- 17 декември, 13 часа, представяне на книгите "ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ", - автор Васил Канусков, естествен икономически рег - "ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - съставител Владимир Богданов.

Издателска къща "Новата цивилизация" и вестник "Родово именуе"

Ви каня на 17.12.2006 г. (неделя) от 13.00 часа в зала N3, етаж 7 на НДК на Коледния панаир на книгата и представянето на книгите "ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - съставител Владимир Богданов и "ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - автор Васил Канусков.

Съобщение

Скъпи приятели, читатели и привърженици на в. „Родово именуе“

Абонаментната кампания за 2007 година започна. За да станете съпричастни към идеята за родовите именуя, нашата редакция ще подари на всички, абонирани се за цялата 2007 година, две различни книги от поредицата „Библиотека Анастасия“ на издателска къща „Новата цивилизация“. Така срещу 24 лева ще получите 52 броя от вестника, плюс две безплатни книги. За целта трябва да изпратите на адреса на редакцията или по факс копие от квитанцията - абонамент за 2007 г., точния си адрес и заглавията на книгите, които желаете да ви се предоставят. Краен срок за абонамента е 15 декември 2006 г. Каталогният номер на вестник „Родово именуе“ във всички пощенски станции е 618.

На всички наши читатели редакцията благодари предварително.

ПОСЛЕДНАТА ВАРВАРСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ И БЪЛГАРСКОТО ОЦЕНЪЧНО СЪЗНАНИЕ

Атанас ЛАЗОВСКИ

В официални документи се вписва, че България щяла да се постарее час по-скоро да възприеме "европейската ценностна система". Заплашват ни, че в противен случай сме щели да останем "извън Европа". Искат денационализацията да стане кротко, без съпротива, "цивилизовано". А дали изобщо е възможно такова чудо да се случи! Вероятна ли е една баламска, безволева капитулация на корав народ с древна, уникална духовна култура? В името на какво?

Господа държавниците, които в последно време с ентузиазъм замислят и подписват поток от злепоставящи ни документи в името на по-скорошно наше "поевропейчване", знаят ли по същество какво точно означава "западноевропейска ценностна система"? И дали са се опитвали да вникнат в естеството на нашата: не е ли и тя европейска? Каква е тогава? Африканска, азиатска? Не са ли осведомени, че **именно българската оценъчна система има изключителна общочовешка значимост? Защо трябва да се подменя с чужда?**

Не се съмнявам, че повечето от учените и властените днес, които без да ни питат търгуват с всичко - и с духовните наследства на българския народ, на въпроси като моите не биха отговорили конкретно. Ще въртят, ще сучат и няма да признаят, че най-сложните, най-дълбоките проблеми не ги интересуват по същество. Все едно им е каква е била и каква ще бъде българската ценностна система. Повтарят като абсолютни истини неща, които пишат модни културолози по света - стратегии на "новия световен ред"...

В крайна сметка на нашия народ целенасочено, системно се внушава, повече косвено, че е примитивна, неевропейска, нецивилизована маса. Нямаме си оригинални свои духовни устои, липсва ни необходимата ярна ориентация за родните, световните и вселенските значимости, затова все още сме негодни за "новия световен ред". Хайде да се постегнем, да стигнем Европа, да догонваме и Америка.

Те - нашенските и чуждите наставници, непонасящи "национализма" ни, са се заели упорито да ни очовечват...

Преди няколко години разноцветните политически сили в хор повтаряха всекидневно, че трябвало да сме примерни, покорни, изрядни при изпълнението на всякакви условия, поставяни от "цивилизацията", за да ни даде Световната банка повече пари. И не искаха да чуят предупрежденията, че **Световната банка (както и МВФ) не се притичват да облагодияват, да спасяват, да подкрепят развитието на народите в криза.** Те програмирано предизвикват кризи. Те просто гонят "свещените си интереси". Те идват да грабят, да рушат, да изтощават и последните сили на малки, а и на големи народи. **Крайната им цел е да бъдем трайно поробени. Разиграват ни с нечистите си пари, а Западна Европа бърза да ни натрапи некачествената си ценностна система.**

Оценъчната ориентация на добрите, разумните, духом прогледналите хора в цяла Европа и в целия свят е приблизително еднаква. Съвпадат "без договаряне" принципи, главни цели, практически норми. Различията са в нюансите, в акцентите, в неповторимото съчетаване на елементите, в степените на духовния обхват, в мярката за допустимост на доброто и разума в конкретната социална организираност - според специфичното предназначение на общността в рамките на човечеството... И тук с гордост ще отбележа, че единствено в България още през Х век се наложи манталитетът на открития, благоразположения, добрия човек, наложи се като водещ, като трайна основа на народната духовна култура - с ясна, категорична насоченост срещу варварските оценъчни норми на "силните". **Богомилите наричаха "силните на деня" властващи дяволи.** Ще подчертая отново тази толкова важна особеност: навсякъде

другаде има авеловци, но и в духовната сфера властват критериите на Каин. **В България и духовен елит, и будната част от обикновения народ поставят над всичко Авеловите мерки за нещата!**

Мадарският конник

Век след век у нас се дооформяше и утвърждаваше все по-надълбоко и нашироко същинското човешко оценъчно съзнание, "заквасено" с Вселенския разум. За мене тази истина е явна, не се нуждае от спорове и специални доказателства. Защото историята ни е пълна с всеизвестни примери, стига само те да бъдат досегнати със светлина отвътре. И когато тази вътрешна, лична светлина липсва, националният nihilism процъфтява. Професор Н. Г. в навечерието на 24 май 1995 г. с артистична жал заявя, че си нямаме нищо друго - "славянската азбука е единственият принос на България в световната култура". И добавя във в."Земя": "Днес пак сме изоставяща провинция в света". О, колко пакостни са такива учени хора! **Покрусена провинция, ти и не допусках, че извън тебе, над тебе, в същата тази България, си го има неизменно духовният център: родината ни открай време е един от духовните центрове на Земята.** Тук е създадена не една - две са азбуките. Но азбуката сама по себе си е още нищо. Тя е само средството. И други народи са създавали свои писмени знаци. Разликата е ето тази: българската кирилица стана средство за изява на цялостно новаторско оценъчно съзнание, чиито критерии, упорито прилагани въпреки неизбежните изпитания и страдания, биха могли да изведат всечовешкото битие към нова степен в развитието му. **От България през IX-X век тръгнаха могъщи духовни таласи, които предизвикаха качествени промени в историята на Европа, а и по-надалече.**

Оформянето и въздействието на българското оценъчно съзнание е един от значимите и величави процеси в световната история през последните две хиляди години.

Конкретни примери за опити да се втълпяват у нас елементи на европейската (западната) ценностна система има много. Ще посоча само един. От няколко години забързаните в "пътя към Европа" по разни поводи повтарят една английска формула: "Нямам приятели - имам интереси". По-откровени нашенци я доизвиват "Всеки гледа себе си... Такъв е животът - всеки срещу всички."

Мярката на същинското българско оценъчно съзнание е друга: "Приятелството си е приятелство, сиренето си е с пари". Това е повисш тип реализъм - без характерната студенина и безогледност на "световните господари". Техните "свещени интереси" се самопоставят над всичко, прегазват всичко по пътя си. Няма място за приятелство. **Българинът съвсем не е балама - и той си знае интереса, но не иска да прегазва приятелството, човештината; над всичко поставя справедливостта.** Тези баланс са възможни, когато има равнопоставеност, братско отношение към чуждия интерес, взаимно разбиране и отстъпчивост. **"Чисти сметки - верни приятели" - ето това е характерно наша максима.**

Българи ли са тези властващи днес люде, които искат да изхвърлят питомното и се захласват по дивото? Защо със слугинско преклонение те приемат чуждата мъдрост (която често по същество именно мъдрост не е), а българската не оценят, отхвърлят я? Ще отговоря с въпрос: Защо магарето не чува славея, който пее на клона над главата му (или го чува, но му досажда славеевите песни, както го дразни бръмченето на мухите)? Долови ли обаче издалеко, хее, чак отвъд границата, магарешки рев, то се заслушва, въодушевява се, та чак започва да хълца от умиление. Паревне в ответ от все сърце, с цяло гърло. Магарето магарето разбира...

Нашият човек с вродени безогледни вълчи нрави приема сентенциите на "силните" като таван на мъдростта. И като ги разпространява дори от трибуната на Народното събрание в тези мътни времена, подчертава назидателно, че са английски, френски, германски... Разговорът, според него, би трябвало дотук да свърши. Защото западноевропейско (по неговата логика) означава върховно, недостижимо, еталонно, супер...

Защо все още почти нищо не се говори за възловото място на "българския кантар" в оценъчната практика на човечеството? - Защото открай време всеки опит за коренна промяна в цялост на духа и стила на установения живот среща неразбиране, премълчаване, хули, омраза, сателнически, действена, тъмна воля за премахване, за смазване на качествено различното. Цяло хилядолетие оригиналното българско оценъчно съзнание предизвиква отвътре и отвън постоянни Каинови злоби.

През м. май 1995 г. във в."Вселена от тайни" (излиза в Асеновград) прочетох статия срещу богомилите. Рубриката - "Нечисти сили". Заглавието - "Преклонение пред дявола". Авторът - чужденец... Знайно е, че вдъхновени страници за богомилите са писани от наши и чужди автори в различни времена. **Поп Богомил е наричан "благодетел на човечеството".** Но повече са авторите - хулители, като се започне с Презвитер Козма. Господата от въпросния вестник издирват и популяризират пасквили **срещу едни от най-ярките революционери в духовната история на човечеството.** Защо се опитват да натрапват и днес обратното, кривото, дяволското виждане? "Нечисти сили", "дяволи" - това е нагло преобръщане на нещата с главата надолу.

Какво значи дявол? Именно с дявола воюваха богомилите. И го правеха мъдро, конкретизирано, дръзко, неотстъпно. Това не се забравя, това не се прощава! **Човекът за себе си - "силният на деня", егоистът, бездуховният тип, суетният материалист, надареният със силен ум, който използва за хитрости и коварства силната и бързата си мисъл, изобщо агресивният, бруталният егоцентрик - това е ДЯВОЛЪТ.** (Разширих определение, оставено от Петър Дънов). Богомилите и днес ни призовават да оглеждаме първо себе си, както и околната среда днес, в този миг. Колко разновидни дяволи от двата пола шават пъргаво навред. Без опашки и рога, понякога така мило, сладкодумни като Тартюф, захаросано благи, обещаващи и в крайна сметка мамещи... Повече от хиляда години българският духовен авангард атакува това вечно изплъзващо се човекоподобие. По същото време представителите на "цивилизацията", "господарите на света" се самодоказваха като свършени факири в умението користно да си служат и с Бога!

Конфликтът между този свят и новораждащия се, разгръщащия се в "плътната материя" човешки свят под знака на Любовта, беше неизбежен, закономерен конфликт.

Измина една година от прилагането на стратегията на Всенародното екологично движение (ВЕД) „Родово имение“. За мнозина то все още се свързва с митичната Анастасия, позната от книгите на Владимир Мегре, за други това е просто идеята за екологично земеделие и малко лично стопанство от 10 декара сред природата. Някои задават въпроса - абе защо не кажете, че искате да възвърнете идеята за **българския чифлик** и кооперацията в него, като форма на взаимоотношения между съседните чифлици или родови именения. Други питат, а не е ли това типично руска идея! Все пак движението Анастасия произлиза от Русия, ще може ли тя да се приложи в българските условия? **Нали характерът на българина е различен от този на руснака!**

А нима идеята за родовото имение няма нищо общо с идеята за родовите корени, с идеята за рода, със самото движение за Стари български родове? Идеята за родовото имение е идея за това, **как човек да си проучи своите корени и да направи така, че да изгради на мястото на своя древен родов корен самостоятелно, енергийно независимо родово имение.**

За един кратък период от време хората започнаха да свързват вестника на ВЕД с понятието за българщина и древна българска история! Вестникът се превърна в средство за достигане на българската книжовност до малките български селца и паланки. Българщина и отново българщина! Но все пак я има и Анастасия и продължава да я има, и това е нормално. Все пак от нея произлезе идеята, която се приземи в условията на страната на Орфей, Боян Мага и Учителя!

Създаде се море от въпроси за това, каква е същността на понятието „родово имение“ и има ли то почва в българските условия. Защо да не го наречем това родово имение с българската дума „чифлик“? Защото „родово имение“ произлиза от „род“ и „имам“, но в същото време пък идеята за кооперациите и бартерните сделки сега започват отново своя живот.

И така, родовото имение, това е **опит за независимост** в условията на бясно провеждащата се стихийна глобализация.

Това е **опит за здраве** в хармония с Природата и поддържане на екологични отношения: човек - Природа. Това е вид **екология на Духа**.

Накратко, това е **опит на днешния човек да съхрани своята свобода**, в условията на манипулираната действителност.

Естествено това са опити. И за да бъдат те успешни, е необходимо да се констатира и реалната съществуваща днес ситуация. А тя е, че засега **отсъства т.нар. „подготвен човек, подготвен силен човек“**, за да може да се направи крачката - **създаване на основата на родовото имение**. Като извод се налагат фактите: За да имаме подготвени хора, които да направят тази крачка, следва първо те да бъдат образовани и обучени. **Тоест имаме нужда от процес на огромяване и просвещение за истинската същност на родовото имение.**

А самата вътрешност или същност на тази стратегия се изразява в две прости неща.

Събуждане на човека за истин-

ДИСКУСИЯ За стратегията на ВСЕНАРОДНО ЕКОЛОГИЧНО ДВИЖЕНИЕ "РОДОВО ИМЕНЕНИЕ"

ските проблеми на неговото съществуване. Събуждане като нов човек с посока и цел в живота, като човек, който е готов да се бори за извоюване на собствената свобода. И второ, **следване на онова, което е загубено от днешното човечество, а то е: Духът на Христос**, без който цялото човечество очевидно не може да продължи напред, въпреки опитите на глобализацията да извърши инфлация с името на Христа..

Ако тези две условия липсват, а те са: първо, **събуждане** на вътрешния човек и второ, **осъзнаване на необходимостта от Христовия път** /Христовият път не е еднозначен с днешната външна църква и християнщина/, то очевидно и цялата идея на Родовото имение се обезсмисля и превръща в придатък на кой да е от глобалистките планове на днешните гурувци и ню ейдж водачи. И днес все още се прокарват опити за говорене, че човечеството не било узряло за Христос, че трябвало да се пробва с по-умерени средства. И тези средства били положителното мислене в стил Ню Ейдж. Трябва да се осъзнае - всичко това е огромна заблуда. Да се поддържа Пътя на пророците, когато човечеството вече има пока-

зан личния Пример на Спасителя, това е слепота. И е голям грях, голям грях, равносилен на този на свещеника Кайяфа, да се повтаря този шлагер от счупения грамо-

фон на Сатана. Всъщност на фона на тези осъзнавания е нужно и да се каже, че чак когато е бил констатиран фактът, че Генералната космическа програма е сбъркана, се е наложило и разрешението за появата на фигурата на Спасителя, за да може днешното човечество да се спаси и да продължи своя път напред. А сега да се твърди, след този могъщ негов Личен пример, завършил при това на Кръста с разпятието, че едва ли не все още хората не били узрели за Новия завет, това е кощунство и тотално неразбиране на цялата човешка история. Пророците са си изживели своето време. Без горепосочените констатации, стратегията на Родовите именения се явява безсмислена и тя рано или късно ще трябва да се определи - към Старото или към новото.

Движение за нови екологични и етични отношения - човек, Дух, природа, Космос.

И така, Стратегията на ВЕД „Родово имение“ се изразява в своите две страни:

Външна, това е **просветителство и огромяване** на своите хора, докато се постигне т.нар. силен човек, способен да поеме в ръцете си Юздите и да направи тази важна промяна в живота си, в лицето на родовото имение.

Вътрешна страна, изразяваща се в постоянно поддържане на духа в **състояние** на будност и наш-

рек, заедно с неизпускане очертаванията на **Христовото съзнание**, очевидно явяващо се като условие номер едно за успех по пътя към бъдещето на днешното ново човечество.

Време е да си признаем, че без тези условия и тези две страни от същността на Родовото имение картината, към която се стремим, **няма да е ясна и възможна за постигане.**

Авторът на горенаписаното се надява на мъдростта на хора като г-н Николай Кафтанджиев, следващ примера и завета на учителя Петър Димков, г-н Никола Гигов - известен орфик учен и поет, г-н Владимир Богданов, доц. Христо Карагюзов, художника хералдик Христо Танев, самоотвержения главен редактор на вестника Атанас Панчев и още десетки и десетки, които ще разберат защо бе необходимо поставянето на този наболял проблем във фокус. Да, проблемът за мястото на Школата на Христос в бъдещия огромявателен процес на Всенародното екологично движение „Родово имение“ е централен въпрос!

С Христос и будност в съзнанието Всенародното екологично движение (ВЕД) „Родово имение“ наистина ще се превърне в носител на българщината. Но само като носител на българщината в условията на побеснялата материалистична глобализация, без тези две характерни черти, каквито са **Христовият Дух** и качеството **будност** на носителите на идеята, Движението за родово именения ще се превърне в поредното глобалистко Ню Ейдж образование, придатък на разбеснялата се глобализираща машина, която рано или късно ще се отърси от неудобните й неманипулируеми роби. Та нали самите основатели, в лицето на митичната Анастасия, никога не са искали то да обслужва старата метода. Нека тръгнем от самата Анастасия, от нейната първоначална проекция, и проумеем, че наистина е време да изясним главните неща! А кои са те!

Независимост, здраве, свобода, българщина, родови корени, просветителство, огромяване, будност и Христово съзнание! С Христовото съзнание, с Христа! В България с Учителя и Дякона!

Да, ние сме в България, а не в Русия!

Първата стъпка засега, това е създаването на **огромявателни просветителски площадки, подвижни лектории**, на които ще се четат лекции и ще се провежда **образователен процес** - какво е това нещо **будност**, от една страна... и какво е това нещо енергийна конфигурация на екологичната къща, от друга. От... до! Ветрилото на темите за обучение и дискусия ще се разтваря заедно с разширяване съзнанието на нашите последователи. А енергийните честоти на майката Земя със своето повдигане ще ни съдействат!

С ПОЖЕЛАНИЕ ЗА ОБИЧ И МЪДРОСТ КЪМ ВСИЧКИ РАДЕТЕЛИ НА ДВИЖЕНИЕТО

Пътят е Път само с Христа!

Стефан КАЛАЙДЖИЕВ
Изд. Кръг Хелиопол

За справка относно Новата етика и посланията на Учителя спрямо понятието Школа на Христос - проучете книгата „Езотерични записки“, изд. 2006, Хелиопол

ПО-ВАЖНА ОТ ВСИЧКО Е ЕКОЛОГИЯТА НА ЧОВЕШКАТА ДУША

От стр. 1

Ако има обаче едно чисто островче, където човек да отпочине от съвременния грохот на автомобили и булдозери, да разпусне спокойно от грубите словесни ругатни и неконтролирани и нецензурни думи, това е вестник „Родово имение“. Да, този вестник наистина е остров на спокойствието, защото в него няма напрежението от нескончаемите политически дискусии, няма пререкания и оплования на личности, а има една единствена светла идея: как българинът да просперира чрез своя труд на своя земя със своето семейство.

Завладяващите текстове на Владимир Мегре, академик Медиков, Ефим Кушнер, Николай Кафтанджиев, Станислав Спасов, Галя Маджарова, Екатерина Пейчева, Мария Стаева и др. доказват това. И още нещо, че колкото коренът е по-дълбок, толкова по-високо е дървото над него, а колкото повече се полива дървото, зеленото листо дава все повече и повече въздух, надежда и прогрес. Стремехът към височината е мечта на всички, но малцина достигат до нея.

Нека пожелаем на вестника „Родово имение“ да е честита годишнината му, която, олицетворявайки младост, да му носи все такава неподправена и естествена свежест, която насища жадните за чистота и красота човешки души и сърца.

За многая лета и бъдеща мъдрост на младия редакционен колектив!

Възродена България

МОЛИТВА ЗА БЪЛГАРИЯ

Господи, Татко наш,
Господи, Исусе Христе,
молим Ви, помогнете ни
нашата родина България
да се изчисти от всичко негативно
и да се изпълни с Божествена Любов и Светлина!
Молим Ви, помогнете ни
да спасим България и всички българи!
Молим Ви, помогнете ни
да заживеем в мир и разбирателство,
обединени в Любовта,
в благоденствие, радост и щастие!
Молим Ви, помогнете ни да изпълним,
заедно със светлите сили от нашата Вселена,
мисията на българите за спасяване на планетата Земя
и човешката цивилизация!

Амин

Молим всеки от вас, който е узнал и приел тази Молитва и желае да се включи в борбата на Обединените Светли сили за общо спасение, да направи необходимото за нейното разпространение. Колкото повече хора се молят, особено заедно, толкова по-бързо се сбъдва тя.

България трябва да се изчисти от всичко негативно, да се просветли, да се обедини и възроди!

Родината трябва да се спаси!

Светлите сили на планетата трябва да се обединят!

Планетата и цивилизацията трябва да се спасят!

СВЕТЛИНА, ВЯРА, НАДЕЖДА, ЛЮБОВ, МЪДРОСТ, ИСТИНА!

С много любов: група "Възродена България"

Построяване на Храм-парацелис "Св. Св. София, Вяра, Надежда и Любов"

МИЛИ ХОРА, Време е да заживеем с Вярата, Любовта и Мъдростта, за да дойде Надеждата, за достигане на Истината. Нека изпълним волята на Бога и построим в град Търговище

Храм-парацелис "Св. Св. София, Вяра, Надежда и Любов" - "Олтар на Бога", "за спасение на България и не само".

Нека всеки стане съпричастен към това свято дело както може, до колкото може, когато може. - "Богатий с парите, учений с ума, сиромах с труда...". Да превърнем България в "Олтар на Бога" и да направим всичко, за да превърнем цялата родна планета в Божий храм. За да ни има, за да живеем в мир и разбирателство, обединени в Любовта, благоденстващи, радостни и щастливи.

Всичко започва през февруари 2002 г., когато на г-жа Надежда Сербезова, родом от Търговище, се явяват Света Троица и Майчица Богородица и й казват, че на вилата й в местността "Кованлъка", Търговище, има канал за връзка с тях; мястото трябва да бъде дарено на църквата и да бъде построен "Олтар на Бога". Там ще се работи за спасяване на България, Планета и Цивилизацията. Там ще се помага на хората да минат през Вярата, Любовта и Мъдростта, за да достигнат до Божествената Истина - да се спасят. Да се направи необходимо, за да стане мястото Планетарен молитвен център.

На 17.09.2002г. с благословията на Негово високопреосвещенство Варненски и Великопреславски Митрополит Кирил мястото е дарено на Църковно настоятелство (ЦН) на храм "Успение Богородично" - Търговище с Председател протоиерей Димитър З. Димитров. Офици-

ален инвеститор трябваше да стане новият собственик на мястото - ЦН. Реално нещата се задвижиха и продължават да се движат от сформирания Инициативен комитет (ИК) под ръководството на дарителя на мястото и на основните финансови средства - г-жа Сербезова. Смяната на предназначението на мястото отнема много време, сили и средства, но май 2004 г. завършва. Започва изготвянето на необходимите документи. Арх. Вичка Стоянова от Търговище изработва като дарение ПУП. Г-жа Елена Камбурова от София ни свързва с проектантите на храма с необходимите консултанти по канона и с бъдещите зографи и дърворезбари. Огромна благодарност! Арх. Христина Чонова и арх. Янко Петров, разработват като дарение Идеиния проект на Парацелис, одобрен от Варненски и Великопреславски Епархийски съвет и съгласуван от Община Търговище. Лятото на 2004г. със неоценяемата помощ по информационното осигуряване на Ново радио - Търговище (специална благодарност на изпълнителя му директор - неуморимата Сашка), на гл. редактор на вестник "Знаме" - г-н Божидар Попов, на г-н Б. Николов - гл. редактор на вестник "Търговищки новини", както и на г-н Георги Йорданов - управител на ф. "Мини-бус", Търговище, осигурявал многократно безплатен транспорт, са проведени трудови дни за почистване на мястото и ремонт на съществуващата там сграда. Площадката

е подготвена за строителство. Искрена сърдечна благодарност на всички участници! Поставят се касички за дарения в Търговище, София, Ст. Загора, Девин, Разград. С цел набиране на средства и отчитане финансовите затруднения на хората са отпечатани специални картички, разпространявани основно в църковни храмове - преди всичко в София, Девин, Широка Лъка, Търговище, Ст. Загора, Казанлък, Варна, Разград, Троян и др. Чрез тях се разпространява и откритата в ОББ - АД целева дарителска сметка. Безкрайна благодарност на всички, които ни помагали и продължават да правят това! Тежкото и продължително заболяване на ръководителя на инициативния комитет през 2005г. забавя началото на строежа. Работата продължава едва в края на същата година. Арх. Чонова и арх. Я. Петров разработват инвестиционния архитектурен проект и осигуряват разработването на конструкторската част от г-н Г. Барзов от София и на ел. частта на проекта от г-жа Лилия Аладжем. Поклон пред тяхното благородство и съпричастност, благодарност за безвъзмездния труд. Работният проект е одобрен и съгласуван и от Община Търговище е получено разрешение за строителство. Г-н Руси Димов от Търговище за изключително кратко време разработва като дарение необходимия Геоложки доклад. От фирмата на многоуважаемата ни землячка г-жа Мария Павлова е направена "Количествената сметка". Г-н Деян Дачев от Търговище с готовност и желание поема строителния и инвестиционен контрол на обекта - огромен наш проблем. В момента г-н Дачев организира и провежда конкурса за "строител" на Парацелис.

На 01.07.2006 г. се състоя дългоочакваното и вълнуващо събитие - първа копка. Лично Негово високопреосвещенство Митрополит Кирил, в съслужение с търговишките свещеници, извърши освещаване и първа копка за храма. Събитието е отразено в "Църковен вестник" и търговишките медии. След приключването на конкурса - края на месец юли 2006, трябва да започне строителството.

Инвестиционният проект е на стойност 16000 лв. Наличните към настоящия момент 5000 лв. от събраните 10000лв. са крайно недостатъчни.

Призоваваме всички желаещи да помогнат, както и с каквото могат!

Целевата дарителска сметка е:

IBAN: BG 42UBBS80021021903717

BIC код: UBBS BG SF

За допълнителна информация:

1. ИК - тел: 02 629937; 0601 81802; 089 6811881; 088 7385879.

2. Деян Дачев - 0601 83839; 088 9741157; nssvetlina@abv.bg.

3. Архидерейски наместник иконом Славчо Проданов - 0601 62174.

4. Председател на ЦН - Протоиерей Димитър Димитров - 0601 63984; 088 7313505.

Инициативен комитет
18.07.2006, София

„Възродена България“ - www.vyzrodenabulgaria.hit.bg

БЪЛГАРСКОТО РОДОЛЮБИЕ В МИНАЛОТО И СЕГА БЪЛГАРСКОТО РОДОЛЮБИЕ ВЪВ ВЪЗХОД

/XI национална научна конференция „България и световната история и цивилизация - дух и култура“, Варна, 25-26.11.2006 г./

Николай КАФТАНДЖИЕВ

МАЛКО ИСТОРИЯ

Като историк, който работи в областта на българското родолюбие, съм установил, че от 10-тина години един от важните признаци за възраждането на българското родолюбие са конференциите по история и наукознание, които се организират от родолюбиви общества. Най-често те са ежегодни.

Най-ранната такава конференция се организира от варненци, с инициатор Димитър Боянов. В нея вземат участие българи от цялата страна, а също и така чужденци. Изнесените доклади и научни съобщения се издават в сборници със заглавие „БЪЛГАРИЯ В СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ И ЦИВИЛИЗАЦИЯ - ДУХ И КУЛТУРА.“ Излезлите досега сборници са истинско злато за историка и родолюбейца, който иска да се запознае с новите търсения и виждания в световната и българската история. Първият такъв сборник излиза през 1996 г.

От 1997 г. започват ежегодни **международни симпозиуми по история и наука при 7-те рилски езера** и са познати като: „СЕДЕМ РИЛСКИ ЕЗЕРА“. Изнесените доклади от тях са събирани и систематизирани, но до т.г. те не са издадени. Едва от настоящата година докладите в тях започват да се публикуват в седмичника „Родово имение“ с рубриката „Ехо от 7-те рилски езера“.

През 1999 г. се основава Институтът **„ИНТЕРДИСЦИПЛИНАРНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ НА ДРЕВНИ ЦИВИЛИЗАЦИИ /София/** с директор Явор Цаков и секретар Тодор Ялъмов. Проучванията се извършват с най-нови методи за изследване на историята с цел да се издирят българските корени в историята и постиженията на българите в древните цивилизации и тяхното отражение днес.

В последствие се създава и **„МЕЖДУНАРОДНА АКАДЕМИЯ ПО БЪЛГАРОЗНАНИЕ, ИНОВАЦИИ И КУЛТУРА“ /София/**. Тя също организира ежегодни научни конференции и издава сборници с представените по тях научни доклади и съобщения.

Дадох тази сравнително голяма информация, защото вече все повече хора искат да знаят за най-новите проучвания, свързани с историята на българите и на българската наука, но не са ориентирани в основните такива изяви и техните организатори. Читателите на „Родово имение“ могат да получат и повече сведения, като се обърнат към неговата редколегия или лично към водещия рубриката „Българското родолюбие в миналото и сега“ - Николай Кафтанджиев.

КОНФЕРЕНЦИЯТА

Както и при предишните конференции, тя мина на висота с участие на нейни дългогодишни участници от страната. Беше направен успешен опит да се осветлят някои аспекти на историята, както и съвременни проблеми от най-дълбока древност до горещото днес, и начина по който да се отнасяме към бъдещето като истински българи и в същото време и като граждани на света. По обем бяха изслушани 24 доклади и научни съобщения. В най-дълбока древност ни отведе проучването на инж. Таню Танев и инж. Ангел Манев „Древните символи на слънчевия култ в тракийската култура“, проучване с голяма научна стойност и едновременно истинска сензация. Посветени на съвременните проблеми бяха докладите на Екатерина Пейчева „България и Европейският съюз“ и този на глав-

ния редактор на „Родово имение“ Атанас Панчев. В него той разви своето виждане за идеите на Анастасия и съвременното обществено устройство на човечеството, както и каква роля трябва да играят българите в настоящето и бъдещето на света.

Най-значително място в конференцията бе отделено на Петър Димков /1886-1981/ по случай 120-та годишнина от неговото рождение. Роден е в София на 6/19 декември 1886 г. По тази тема бяха представени следните доклади:

„Родолюбецът Петър Димков“ на председателя на Националния граждански инициативен комитет „Петър Димков“,

„Петър Димков и Варна“ на д-р Искра Капинчева,

„Петър Димков и семейство Ръорих“ на Тодор Ялъмов, зам. председател на същия Комитет,

„Петър Димков и инж. Никола Димков“ на Николай Кафтанджиев, член на Комитета и биограф на Лечителя.

На участниците в конференцията бе раздаден и бр. 48 от „Родово имение“ от т.г., в който е включено и проучването „Родолюбието на Петър Димков“.

НОВИ ПРИЯТЕЛСТВА, НОВО ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ

Желанието на „Родово имение“ е да си сътрудничи най-активно с различните екологични и родолюбиви общности в страната, както и със сходни на седмичника периодични издания. Един от интересните за нас доклади в това отношение бе „Темата България и печатните медии“ на Христо Иванов. Той се оказа гл. редактор на живо списваните вестници, месечника „ДЯДО ЙОЦО ГЛЕДА. Вестник на българите“, който неотдавна, както „Родово имение“, е навършил една година, и „Пулс - България“, който излиза от юли т.г. и е списван на английски и руски език за чуждестранните ни гости. Оказа се, че „Дядо Йоцо гледа“ вече си сътрудничи с подобно на нас периодично издание със заглавие „СЛЪНЦЕ“ и подзаглавие „Заедно можем да постигнем всичко! Ела с нас да правим добрини!“. Уверени сме, че благодарение на новия ни приятел Христо Иванов ще почнем да си обменяме материали и със „Слънце“.

ЕДИН БОГАТ УРОЖАЙ

Надяваме се да можем да запознаем читателите на „Родово имение“ с част от докладите, изнесени на конференцията, някои от които освен научно стойностни, са и истински сензации, както и да ви представим някои материали от „Дядо Йоцо гледа“, „Пулс - България“ и „Слънце“. Надяваме се също така в бъдещите си рейтинги в страната да се срещаме вече не само с читателите на „Родово имение“, но и с тези на посочените издания. **ДА ЖИВЕЕ БЪДЕЩОТО НИ СЪТРУДНИЧЕСТВО И ПРИЯТЕЛСТВО!**

София, 29.11.2006 г.

XI НАЦИОНАЛНА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ "БЪЛГАРИЯ В СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ И ЦИВИЛИЗАЦИИ - ДУХ И КУЛТУРА"

От стр. 1

Конференцията се състоя на 25 - 26 ноември в Пленарна зала на Общината.

25.11.06. СЪБОТА, 9 ч. - Регистрация на участниците

10 ч. ОТКРИВАНЕ - Приветствие от общинското ръководство, Димитър Боянов - изд. "Народен будител"

ЗНАЧЕНИЕ И ПЕРСПЕКТИВИ НА НАШАТА КОНФЕРЕНЦИЯ - инж. Георги Кръстев (Монтана)

ШАМБАТ, КУБРАТ И ЗАРАЖДАНЕТО НА СЛАВЯНСКИЯ СВЯТ - д-р Светлозар Попов

ДА СПАСИМ СВЕЩЕНИТЕ КОРЕНИ - акад. Христо Маджаров

Акад. Христо Маджаров

БЪЛГАРСКИ ЦАРИЦИ ПРЕЗ V-V век - Галя Колева

ПЪТИЩА НА ШУМЕРСКОТО ВЛИЯНИЕ ВЪРХУ БЪЛГАРСКИЯ ФOLK-LOP - Светлозар Рулински (Русе)

Христо Иванов

ПЕТЪР ДИМКОВ И НИКОЛА ДИМКОВ - Николай Кафтанджиев (София)

ПЕТЪР ДИМКОВ

ВЪВ ВАРНА. - д-р Искра Капинчева (Варна, Музей История на медицината)

ПЕТЪР ДИМКОВ И СЕМЕЙСТВО РЪОРИХ - Тодор Ялъмов (София)

ЛИЦЕ В МРАМОР И БРОНЗ, ПУБЛИЧНИ ПОЧЕСТИ В АНТИЧНАТА КУЛТУРНА ТРАДИЦИЯ ПО БЪЛГАРСКОТО ЧЕРНОМОРИЕ - д-р ист.н. Христо Прешленов (София)

СТРЕМЕНАТА НА ПРАБЪЛГАРИТЕ - Валери Йотов (Варна, директор на Арх. музей)

РАЗВИТИЕ НА МЕТАЛООБРАБОТКАТА ПО БЪЛГАРСКИТЕ ЗЕМИ ОТ ХАЛКОЛИТА ДО СРЕДНОВЕКОВИЕТО - Йордан Бояджиев и Валери Йотов

РОДОЛЮБЕЦЪТ ПЕТЪР ДИМКОВ - доц. д-р Христо Карагъзов (София)

ОБРАЗОВАНИЕ В ЧУЖБИНА И ТВОРЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ В БЪЛГАРИЯ ПРЕЗ 1879-1940 Г. - д-р ист.н. Румяна Прешленова (София)

БЪЛГАРСКИЯТ ДУХ И МИСЪЛ В КНИГАТА "ТЕОРИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО" ОТ ГЕОРГИ КРЪСТЕВ - Бойко Михайлов (Монтана)

ЗА ЗНАЧЕНИЕТО НА ФИГУРИТЕ ОТ ЧИПРОВСКИТЕ КИЛИМИ - Траяна Ценова (Монтана)

ЗЛИЯТ БОГ НА НАШЕТО ВРЕМЕ - Тодор Целов (Монтана)

ТАНГРИСТКОТО ЗНАНИЕ, КОДИРАНО В БЪЛГАРСКИТЕ НАРОДНИ ПРИКАЗКИ. - Спас Мавров (Казанлък)

ДРЕВНИТЕ СИМВОЛИ НА СЛЪНЧЕВИЯ КУЛТ В ТРАКИЙСКАТА КУЛТУРА - Инж. Таню Танев и инж. Ангел Манев (Стара Загора)

БИЛЯР - БОЛГАР - БОЛГРАД - доц. Добринка Райнова (СУ)

СВЕЩЕНИТЕ ИЗВОРИ В РИЛА ПЛАНИНА - Страхил Гювийски (Сапарева баня, Национален парк Рила)

ВЛИЯНИЕ НА ДРЕВНИТЕ МЕСОПОТАМСКИ И ПЕРСИЙСКИ КУЛТОВЕ ВЪРХУ БЪЛГАРСКОТО ЕЗИЧЕСТВО - Борислав Иванов (Бургас)

ИДЕЯТА ЗА ВОДАЧЕСТВОТО - Антон Рачев (Русе)

ПО ПЪТЕКИТЕ НА ПРАДЕДИТЕ - д-р Иван Митев (Русе)

БЪДЕЩЕТО НА БЪЛГАРИЯ И РОЛЯТА Й В НОВАТА СВЕТОВНА ЦИВИЛИЗАЦИЯ - Атанас Панчев (София)

ПРЕМИЕРА НА ДОКУМЕНТАЛЕН ФИЛМ ЗА ПОТОМЦИТЕ НА БЪЛГАРИТЕ-ГОРАНИ В КОСОВО - Цветан Томчев и Максим Караджов (София, в-к "Нощен труд")

БЪЛГАРИЯ И ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ - Екатерина Пейчева

НАШАТА КОНФЕРЕНЦИЯ

От стр. 1

Самото наименоване на конференцията достатъчно ясно показва нейните цели и задачи и респектира обществеността, в това число и научната общественост. Оценките, които съм слушал, са от типа "А-а, Варна е сериозна работа!". Че това не са голословни твърдения, ще посоча следните примери.

1. На конференцията се обсъждаха множество доклади за възникването на българската държава в Европа и на балканите от Авитохол до Аспарух. Тези доклади не бяха критикувани от платените историци. Нещо повече, при подготовката на една конференция в София, по медиите проф. Бакалов публично заяви, че рождената дата на Дунавска България не е 681 г., а 680 г. Това признание е много важно, защото то поставя акцента върху факта, че България се е родила по волята на Аспарух и българите, а не защото победените ромеи са я признали през 681 г. Другото много важно официално признание е, че в Европа България я има от 165г. при Авитохол. Този факт означава не 1300, а 1800 години България в Европа, а това е съвсем друго нещо.

2. Инж. Серафимов изнесе интересен доклад за името на българите и посочи неговия първичен вариант БУР-ГУРИ. Това попадение се оказа много плодотворно, защото свързва нашето име с името на шумерския бог на земята и водата ЕНКИ. Едно от многобройните имена на Енки е БУРУ в смисъл на бог на рудодобива и металургията. Наскоро научих, че в София има фамилия Бургурови, които знаят това значение на думата и се смятат за потомствени металурзи. Така самото име на българите стана указател за произход. Получава се информация за родова връзка между българите и шумери, която по категоричен начин бе потвърдена тук, на тази конференция, от академик Юхма. Тогава той каза: **"Ние чувашите наричаме себе си Шумер-булгар"**. Позволявам си да добавя, че етнонимът шумер може да се тълкува по абсолютно същия начин като бургур. Су, Шу, или Шо е името на египетския бог на влагата. Като син на Ра, той е от фамилията на слънчевите богове. Но на нашия език шо означава вода, а имаме и **сутрин**. Ако изследваме името шумери, ще стигнем до заключението, че то означава същото, което означава и нашето име бургур. Големият американски шумеролог Зекария Сичин цитира много автентични шумерски документи, внимателният прочит на които води до същия извод. Сичин може само да съжалява, че не може да чете шумерските плочки по български. Своеобразен връх на изследванията в тази посока е книгата на Светлозар Рулински "Шумерски митове в българския фолклор". Сега вече е ясно какво означава змията в календара на поп Минчо от с. Дъбене. Това е символът на Енки, с който той показва родоначалието на българите.

3. Многобройни са докладите за българския календар. Всички факти бяха свързани в една логическа схема, в резултат на което календарът се появи пред нас в един строен и непротиворечив облик, който трудно може да бъде атакуван. Впрочем, затуй по него няма почти никакви коментари. Всичко това бе прелюдия към проектирането по ваше искане на стандарт за световен календарен модел, който бе представен на генералния секретар на ООН Кофи Анан през есента на 2003г.

4. Доцент Марин Димитров с трудовете си изведе на преден план епохата преди Авитохол. На практика той свързва Европейска България с нейните азиатски предшественици в лицето на **Тохария, тохарите и тохолите**. Така историята на българите получи своето продължение към миналото. Вижда се, че Авитохол и неговите българи не са дошли от небето, а от Азия, защото те са тохоли. Затова календарното прозвище на владетеля е Ави-то-

хол. Така загадъчното му име може да се тълкува в един нов вариант. **Тохол и тохар безспорно означават българин**. Тъй като неговото възшествие е в цикъла на огъня, имаме основание да тълкуваме представката ави като юви, което означава слънце. Така комбинацията Ави-тохол може да се тълкува поне по два начина. Първото значение датира възшествието на владетеля в цикъл огън. Второто значение показва произхода и общественото положение на канът като **владетел-българин от бога даден**. Това тълкуване е в пълно съответствие с календарната практика на българите и със съдбовната значимост на този исторически момент.

5. Особено ценни са трудовете на Христо Маджаров, отнасящи се до историческите контакти на българи и евреи. Чест му прави, че си позволява да засяга въпроси, които са табу за историческата наука. Счита, че ние не можем да осмислим собствената си съдба, ако не отчетем безпристрастно присъствието на този народ в нашата история. Ще подкрепя тази теза с няколко аргумента:

а) Присъствието на евреите в световната история е безспорен и значим факт. Не подлежи на съмнение тяхното влияние върху най-важните световни исторически събития.

б) По-голямата част от съвременните евреи са от хазарски произход. Но нали идването на аспаруховите българи отсам Дунава е предизвикано от натиска на хазарите. Ние нямаме правото да разглеждаме този факт едва ли не като случаен.

в) С приемането на юдаизма в хазарския хаганат се формира народ, при който българското присъствие е не по-малко от 50%. Въпросът е, къде са се дянали батбаяновите българи. Ако те са съставна част от новосформирания етнос, излиза, че ние българите сме кръвни родини с евреите. На тази основа лесно можем да обясним еврейските имена на синовете на Комит Никола, а тяхното присъствие в нашата история е твърде значимо и неоспоримо.

д) В късното средновековие знаменателно е присъствието на Сара като царица на българите и майка на цар Иван Шишман.

е) По-късно, по време на турското робство, когато в Испания е времето на Конкистата, в българските земи пристигат големи маси испански евреи от хазарски произход. Тяхното присъствие е неразделна част от историята на нашите земи оттогава и до днес. Нима е случайност, че българските евреи в Израел по същество са носители и представители на българската култура.

Тези факти ясно и недвусмислено показват, че евреите имат значимо присъствие в цялата ни история, което не може да бъде нито подценявано, нито игнорирано. Ние сме длъжни обективно и безпристрастно да отдадем дължимото на това присъствие за добро или за лошо. Само така нещата ще станат ясни и веднъж завинаги ще се даде отпор на всевъзможните спекулации по този въпрос и от двете страни. Нямаме правото да ги разглеждаме само в бяло, или само в черно. Те трябва да бъдат представени такива, каквито са.

6. Лично за мен нашата конференция има изключително значение. Повече от 40 години съм работил върху Теорията на пространството. Достигнах до твърде значими изводи, но все не можех да осъзная такива фундаментални категории като материя, единно начало, първично начало. За моя най-голяма изненада отговорите на тези въпроси намерих тук в тази зала, в докладите отнасящи се до мирогледа и философията на древните българи. Особено значение за мен имат докладите засягащи учението за върховното единство, учението за ДАО, учението на богомилите. В резултат на тяхното влияние моята работа придоби завършен вид и в скоро време се надявам Теорията на пространството във вид на книга да бъде реален факт.

Всичко, което казах, е само една малка частичка от дейността на конференцията, но и това е достатъчно да оценим нейната работа и значение за България и българите. **Истината**

е, че съзнателно или несъзнателно ние търсехме и търсим истината за фундаменталните явления и събития в историята на българския род. В този смисъл конференцията е явление в живота на нацията и никой не може да отрече този факт. Тя е сериозен фактор в борбата с фалшификаторите и крадците на нашата история. Платените историци са принудени да се съобразяват, когато са принудени от тези, които им плащат, да пренаписват или да правят нов прочит на историята. Спомнете си знаменитата фраза на професор Пантев по телевизията: **"Абе момиче, историята няма нищо общо с това, което се е случило"**. Нас обаче ни интересува точно това, което се е случило. Ние не се занимаваме с фалшификации, нито страдаме от липса на самочувствие за разлика от нашите политици и държавници. Всичко, което казах дотук, може да се обобщи с една фраза: **"Варненската конференция не е място за лична изява. Тя е необходима на България."**

По отношение на бъдещата дейност на конференцията бих могъл да посоча само някои мащабни проблеми, по които е набрана достатъчно информация и може успешно да се работи:

1. Един от най-важните въпроси е произходът на българите и техният исторически път във времето и пространството. Трудно е да се проследи движението на българската държава и етнос, тъй като очевидно нашата история не започва нито от Авитохол, нито от Памир и Хиндокуш. През последните години се натрупа достатъчно археологически открития, които направо крещат да ревизираме това, което ни поднася официалната историческа наука. Достатъчно е да спомена само варненското съкровище, черноморския потоп и разчитането на най-старите тракийски надписи, като тези от Караново и Градешница. Прочитът на тези надписи хвърля здрав мост между черноморската култура и Египет. Наскоро Светлозар Рулински ме изненада с откритието, че единната мярка на златото от варненското съкровище е древният шекел. Мислех, че тази мярка е финикийска и еврейска, но тя се оказва шумерска, с което се визира връзка с шумерската богиня Инана. Не е ли това сигнал, че началото на човешката цивилизация и тази на българите трябва да търсим именно тук. Тези факти подсказват една по-друга схема на движение на българите - **от земите на днешна България, през Месопотамия, към средна Азия и Памир, а по-късно обратно към исконните земи на началото**. Начало и причина за това движение може да бъде само черноморският потоп, а той е доказан научен факт. Мисля, че трудовете на Марин Димитров недвусмислено подкрепят тази хипотеза и на тази база може да се работи успешно.

2. Особено важни са задълженията ни по опазването на нашата история от посегателства и подправяне. Ще дам следния пример: При една среща с обществеността на Монтана, г-н Димитър Димитров - съпредседател на фондация "Тангра", заяви следното: **"Ние вече сме на такъв етап, че ще можем да рамкираме българската история във времето"**. По-натък той с умиление разказваше за съгласуваната работата на фондацията с чужди посолства и организации, като някои западни посолства, Шалом и други. Мисля, че казаното не се нуждае от коментар. А хора като г-н Димитров дал господ. Ни най-малко не бива да подценяваме опасното им поведение към нашата история. Подчертавам наша, а не тяхна.

3. Необятна е територията на българското народно творчество, на традициите, вярванията и обредността на българите. Това огромно богатство трябва да пазим като очите си, защото става въпрос за самата същност на понятието българин. На фона на съвременната турцизация на цели райони, и особено Родопите и Лудогорието, проблемът за българското самосъзнание излиза на преден план. **Нещата се усложняват от факта, че държавата е по същество помагач и съучастник в този процес. Парадоксът е, че под знака**

на борбата за демокрация българската държава работи срещу България и българите.

4. Накрая ми позволете да разгледам малко по-подробно проблемите около българския календар. Открояват се две главни направления. Първото направление се отнася до самата същност на календара. Многобройни са разработките за древно българския календар, но все още няма единно мнение по много основни въпроси. Използвам случая да повторя моето предложение, че Варна трябва да бъде организатор и домакин на специализирана дискусия по този въпрос. Мисля, че този въпрос повече не търпи отлагане. Второто направление е от чисто практическо естество. Става въпрос за стандартния календарен модел, който в крайна сметка е еманация на българския календар. След неуспешни опити да включим варненската областна администрация и президента г-н Първанов, през септември 2003г. изпратихме проекта директно до Генералния секретар на ООН Кофи Анан.

До две седмици получихме отговор с указания какво да направим по-нататък. Съгласно тези указания, изпратихме проекта до постоянния представител на България в ООН г-н Тафров. Както можеше да се очаква, отново се повтори традиционната незаинтересованост на нашите държавници. И така нещата отидоха в задънена улица. В следващите години отново се опитахме да стигнем до президента. Инж. Тодор Целов успя лично да се срещне с него на два пъти и да получи уверение, че въпросът ще бъде придвижен. Както се очакваше, президентът не удържа на думата си. В момента проектантският екип не може да даде разумно предложение какво да се прави по-нататък. По мое мнение или трябва да изчакаме следващият президент, или да си намерим друга държава, която да се заинтересува от проекта. **Само че тогава той няма да бъде български.**

10.11.2006г. Монтана
25.11.2006г. Варна

ЗА ЗНАЧЕНИЕТО НА ФИГУРИТЕ ОТ ЧИПРОВСКИТЕ КИЛИМИ

От стр. 1

Ще направим опит за тълкуване смисъла на тези фигури от позициите на познанията ни за мирогледа на българите, а така също и за техния календар.

Интересът към чипровските килими е предизвикан от обстоителството, че чипровчани категорично твърдят: "Черният цвят е цветът на небето!". Защо чипровчани казват тази "глупост", когато и децата знаят, че небето е синьо? Оказва се, че нещата не са толкова прости. Ако се замислим по-сериозно, ще се досетим, че земната атмосфера е причината за синия цвят на небето. Но за космонавтите небето е черно. Това е неговият цвят в открития космос. Излиза, че чипровчани знаят какво казват, но откъде

имат тази информация? Явно от килимите. Обаче в такъв случай тази информация е на хиляди години. Възможно ли е нашите предци да са знаели неща, които са установени в ново време? Със сигурност би било възможно, ако престанем да мислим, че древният човек не знаел нищо и едва ли не тогава хората са живеели по дърветата. Не е ли възможно да се окаже, че по-скоро ние сме "по дърветата" поради нашето ограничено мислене. Нека се освободим от собствените си задръжки и да погледнем с други очи на килимите, пък да видим какво ще се получи:

1. Значението на черния цвят

При оцветяването на 12-годишните календарни цикли, за цикъл вода българите избират черния цвят. Водата като флуид в случая е синоним на пространството. Подтекстът е, че българите се имали разбиране за пространството като флуид, състоящ се от някакви първични елементи по подобие на молекулните газове. Това схващане далеч изпреварва представите на съвременните физици. Ето защо за българите цветът на небето (космоса) е черен. Но българският владетел-кант е от бога даден (кан-ювиги, където юви = юй = бог слънце). Следователно българският владетел е връзката на народа с боговете, които са на небето. Ето защо централните (царските) българи се наричат черни българи. Всичко това обяснява защо в чипровските килими цветът на небето е черен. Другояче не може да бъде, защото българската традиция го изисква.

2. РАВНОСТРАНЕН ТРИЪГЪЛНИК - символ на пространството

Триъгълникът е една от най-важните фигури в чипровските килими. Обикновено той е оцветен в черно. От гореканзаното е ясно, че оцветяването в черно му определя значение на символ на пространството. Тази теза се подкрепя от факта, че трите страни на триъгълника са символ на трите размера на пространството. И тъй като тези размери са равноправни, затова и страните на триъгълника са равни.

ТРИЪГЪЛНИК

3. МАКАС - символ на времето

Макасът (часовникът) е комбинация от два триъгълника, както е показано на фигурата по-долу:

МАКАС (ЧАСОВНИК)

Не е изяснено точното значение на думата макас, но названието часовник точно дефинира значението на фигурата. Пространството в статична идеализация наистина има три размерности, но в динамична идеализа-

ция се появява времето. Макасът не само поразително прилича на пясъчен часовник. Комбинацията от два пространствени елемента ни въвежда в света на хората, в света на алтернативното. Тя подсказва, че българите са възприемали времето като низ от състояния на пространството, или като последователност от събития. Това е революционен възглед, означаващ, че събитията не се случват във времето. Напротив те правят времето. С други думи пространството ражда времето, а не обратното. Наистина впечатляващо! Съвременната наука е още много далеч от тази представа

4. КАНАТИЦА - символ на вечността

Канатицата е комбинация от шест триъгълника. В това число два часовника заемат централното място в композицията. Подтекстът е, че ако с един часовник се измерва време, то с два часовника се измерва много време, дори до вечността.

КАНАТИЦА

Философията и структурата на българския календар достатъчно убедително подкрепят тезата за значението на канатицата като символ на вечността. Звездната година има продължителност 20160 години. Нейният символ е осмицата, защото осем факториел е

точно двойната ѝ продължителност в земни години и се записва така: $8! = 1.2.3.4.5.6.7.8 = 2 \times 20160$. Този период е достатъчно дълъг и може да символизира вечността.

Канатицата, освен че има два часовника, има и 8 свободни върха, което подсказва връзка с календара. Същата фигура е изсечена на дървото от светилището на Тангра във Валем Хуса - Волжска България. Композицията върху това дърво съдържа всички елементи на календара. Най-високото място е отредено на канатицата, като символ на звездната година. Не може да има съмнение, че в килимите на чипровчани канатицата е символ на вечността.

5. КАРАКАЧКА - Черната Богиня

Една от най-интересните фигури в чипровските килими е каракачката. Чипровчани я наричат Черната богиня, или Богинята майка, но всичко свършва до тук. Народната памет е запазила малко информация, поради което тълкуването на тази фигура е доста трудна и неблагоприятна работа. Дори и значението на самата дума каракачка не е ясно. Просто това е каракачка и толкоз. Ще се опитаме да намерим решение за значението на тази дума, като се съобразим със следното:

КАРАКАЧКА

А. Според българските традиции черното може да се тълкува като вода, космос, пространство, начало.

Б. Черният цвят е цветът на шумерския бог Енки - бог на водата и земята,

а също и на неговата сестра Нинти - богинята на раждането. Според шумерските източници те са създателите на човека.

В. Бог Енки е равнозначен на Оанес - митично божество, което живее в водата и се появявало пред хората във вид на водно същество с неясна форма, често свързвана с октопода.

Г. Едно от многото имена на Енки е Буру със значение за бог на рудодобива и металургията. От това име произлиза най-първото име българи - бури. Така че ние свързваме произхода си с боговете Енки и Нинти.

Д. В пиротските килими, които са от чипровски произход, съществува фигурата октопод, която напомня каракачката.

Е. Най-близко до каракачката стои руската дума от български произход каракатица, която означава морското животно сепия от рода на осмоногите, както октопода. Не е нелогично да допуснем, че по-старото име на каракачката е каракатица, по подобие на канатицата.

Фактите, които изложихме, ни дават основание да отъждествим каракачката с бог Енки, с когото българите свързват своя произход. Той и неговата сестра са наистина равнозначни на Черната Богиня, или Богинята Майка.

Така фигурите в чипровските килими се обединяват в една обща схема от една единна философия - философията на древните българи.

29.10.2009г. Монтана
25.11.2006г. Варна

**Д-р мед. науки Норман УОКЪР
м.с.Рая Костова ГАРДЖЕВА**

В зависимост от състоянието на човека морковеният сок може да се пие по 0,5 до 3-4 литра. Този сок помага на целия организъм да се приведе в ред. Той е най-богатият източник на витамин А, който организмът бързо усвоява. В този сок се съдържа също и голямо количество витамини В, С, Д и К. Морковеният сок подобрява **апетита, храносмилането и структурата на зъбите.**

Кърмещата жена трябва да пие ежедневно много морковен сок, за да подобри качеството на млякото си и го обогати. При пиене на морковен сок в достатъчни количества по време на бременността /особено през последните месеци/ намалява възможността за развиване на **сепсис** при раждането. Ежедневното употребяване на морковен сок до половин литър има много по-голям принос за организма, отколкото дванадесет килограма таблетки калций;

Естественият морковен сок се явява като разтворител при **язви и ракови заболявания**. Той повишава съпротивляемостта срещу **инфекции на очите, гърлото и целия организъм** и действа изключително ефективно върху **бъбречната жлеза**. Този сок предпазва нервната система и няма равен на себе си при повишаването на енергията и силите. Понякога **болестите на черния дроб** и червата се предизвикват от отсъствието на някои елементи, съдържащи се в суровия морковен сок. При тези случаи почистването на черния дроб е явно и веществата, които запушват каналите, се разтварят. Често при почистване се явяват толкова много отпадъци, че по естествен път - чрез урината и червата, не са в състояние да бъдат отстранени. В такъв случай те се отделят в лимфата и се излъчват чрез порите на кожата. Тези отпадъчни материали имат оранжев или жълт пигмент и затова кожата може да се оцвети. Такова побледняване на кожата при пиенето на морковения сок говори за процеси на почистване на черния дроб и то в последствие минава.

Ендокринните жлези, особено надбъбречната и половите, се нуждаят от хранителни елементи, съдържащи се в морковения сок. Понякога с пиене на суров морковен сок се лекува **безплодието**. Установено е, че причината за безплодието се явява продължителното използване на храна, в която атомите и ензимите се унищожават от топлината или пастиоризирането.

Сухата кожа, дерматитът /възпаление на кожата/ и други заболявания също се дължат на недостиг на определени елементи в организма, а те се съдържат в морковите. Същото се отнася и за очните заболявания като **офталмия, конюнктивит** и др.

Когато сокът се приготвя от качествени моркови, той е богат на **живи органични алкални елементи**, като натрий и калий. Той съдържа също много калций, магнезий, желязо, живите органични елементи на фосфора, ся-

СУРОВИТЕ ЗЕЛЕНЧУКОВИ СОКОВЕ

МОРКОВИ

рата, силиция и хлора. Всички те великолепно се съчетават помежду си в действието си върху човешкия организъм.

Като средство в борбата против язвите и раковите болести, суровият морковен сок е чудото на нашия век. Обаче е необходимо той да бъде правилно приготвен /добре извлечен от тъканта/ и всякаква храна, съдържаща концентрирана захар, нишесте и тествени произведения, да бъде напълно изключена.

Установено е, че една от причините за язвите и раковите образувания е продължителното възбуждане на нервната система, особено в детската възраст. Лечението на тези образувания трябва да започне с отстраняването на причината, предизвикваща нервното възбуждане: гняв, страх, завист и пр., в противен случай и най-ефективното лечение не помага.

Понякога при вземане на голямо количество морковен сок се получават реакции. Този напълно естествен процес показва, че организмът се чисти. Морковеният сок е най-добрата органична храна, от чиято органична вода се нуждае нашият организъм.

Необходимо е да знаем, че в основата на причините за **умората и безпокойствието** е боледуването на дебелото черво. Нашите

опити установиха, че дебелото черво не може да има нормална дейност, ако човекът се храни основно с варена храна. Ето защо не може да се намери човек, чието дебело черво е идеално здраво. Затова, ако се чувстваме зле, първото нещо, което трябва да направим, е да промием дебелото черво. След това пресните зеленчукови сокове ефективно ще го възстановят. Ние установихме, че най-добрата храна в такива случаи е смес от морковен и спаначен сок.

Много хора нямат дори елементарна представа за това, какво представлява дебелото черво и къде то е разположено.

Запомнете, че количеството сок, необходимо на организма зависи и от качеството му. Обикновено е необходимо да се пие повече сок, ако е получен центрофужно и обратно, ако е получен чрез пресоване.

Трябва дапомним, че соковете са **НАЙ-ХУБАВАТА ХРАНА** и ако ние се научим да я употребяваме през целия си живот, то с това ще укрепим и подобрим здравето си. Морковеният сок се състои от такива елементи, които хранят целия организъм и подобряват химическото му равновесие. Той храни особено добре очите. Много от младите хора, кандидатстващи за авиационното училище, не бяха допуснати до изпит поради лошо зрение. Само след няколко седмици употребяване на голямо количество морковен сок след ново обследване бяха признати за годни.

Не по-малка е ефективността на морковения сок при лечението на язвите и рака. Тъканите, отслабнали от гладуването на клетките, могат да бъдат върнати към живот чрез приемане на морковен сок в комбинация с подобрена и добре приготвена сурова растителна храна. Човек обикновено се плаши от тези заболявания, а причините за тях са следните: Вследствие недостига на **живи атоми** в готвената храна, която съвременният човек употребява, гладните и по-гладните клетки на организма стават неорганизиранни, загубват способността си да

функционират правилно. Бидейки не съвсем мъртви, тези клетки въстават, разместват се, израждат се и се прегрупирват. Тъй като целият организъм малко или повече страда от недостига на живи хранителни атоми, много от частите на организма имат ниска защитна съпротивляемост.

Но язвите и рака не са резултат само от физическо несъвършенство. Тези заболявания могат да се появят в следствие на постоянна нервност, страх, ненавист, безпокойство и други отрицателни емоции. Не бива да пренебрегваме и фактът, че ние не умеем да пазим и поддържаме организма си чист както вътрешно, така и външно, а също така и психически незасегнат от отрицателни външни фактори. Въз основа на това ние смятаме, че раковите заболявания не бива да се третират произволно с разрушителни радиоактивни експерименти, а **причината да бъде потърсена в недостига на живите органични атоми в храната, която ядем и в откриване на онзи отрицателен психически фактор във всекидневието, който ни отслабва вътрешно.**

Затова лечението трябва да бъде насочено към почистване на организма от шлакове, за да не могат наслоените отровни субстанции да препятстват лечебния процес на природата. Същевременно следва организмът да бъде снабдяван обилно с хранителни атоми за възстановяване на клетките, които да дадат на тъканите възможност отново да възвърнат своята съпротивляемост срещу по-нататъшно разрушение и след това да продължава регенерацията.

Тук трябва да отбележим, че е много вредно да се консумират консервирани храни, поради простия факт, **че е невъзможно да се нахрани един организъм с мъртва храна**. Но независимо от това, дали ние се храним или не със сурова храна, то вземането на голямо количество разнообразни зеленчукови и плодови сокове е необходимо. **Трябва винаги да се помни, че зеленчуковите сокове са строителния материал на организма, а плодовите сокове го почистват от продуктите на разпадането и от токсините. Първите съдържат голям процент белтъчни елементи, а вторите - голям процент въглехидратни елементи.**

Небезинтересно е да се знае, че хора, хранещи се изключително с прясна растителна храна и разнообразни плодови и зеленчукови сокове, **НЕ СЕ РАЗБОЛЯВАТ ОТ РАК**. Много наблюдение показва, че състоянието на болни, поразени от рак, се подобрява, когато преминават на сурова растителна храна и сокове, и главно морковен сок в голямо количество.

Моето мнение е, че научните изследвания трябва да се провеждат в това направление.

Ние установихме, че когато организмът се пречисти с помощта на промивания на червата и с употребяването на сурова растителна храна и разнообразни сурови зеленчукови сокове, ще се избави от **всички болести**.

България влиза в ЕС с 12% защитени зони за местообитанията

Това е повече от два пъти по-малко от критичния минимум за дългосрочното им опазване (28,6 %)!

На 21 ноември 2006 г. се състоя заседание на Националния съвет по биологичното разнообразие, на което се обсъди обхвата на местата, които България ще предложи за включване към Европейската екологична мрежа Natura 2000.

На съвета бяха разгледани няколко становища за обхвата на мрежата по Директивата за местообитанията. Сред тях беше и това на неправителствените организации - което беше за 28.6% от територията на страната. До този процент неправителствените организации стигнаха след обстойни проучвания на над 150 водещи експерти в страната в продължение на 3 години и след допълнително "изчистване" и уточняване на границите, направено по апел на МОСВ, няколко дни преди заседанието на Съвета.

На съвета беше отхвърлено предложението на Националната служба за защита на природата от списъка на защитените зони да отпаднат 4% от площта, сред които част от Девентски възвишения, буферните зони на националните паркове и др., като по този начин е било прието предложението на НПО за 28,4% обхват на мрежата.

Разгледано беше и предложението на Националното управление на горите границите на близо половината защитени зони да бъ-

дат преразгледани и доуточнени отново. Аргументите бяха, че това са сайтове, където има "стопански значими гори". Това предложение бе прието с половината + 1 гласа. За съжаление обаче чак на пресконференцията някои от гласувалите разбраха, че предложението е било тези сайтове да не се внасят в Европейската комисия преди въпросното уточняване т.е. точните граници на сайтовете и обхвата на мрежата ще станат ясни едва през май 2007.

Ако Министерът на околната среда и водите потвърди това

решение, България ще влезе в ЕС едва с 12% защитени зони по Директивата за местообитанията, което е повече от два пъти по-малко от критичния минимум, определен от вносителите (28,6%).

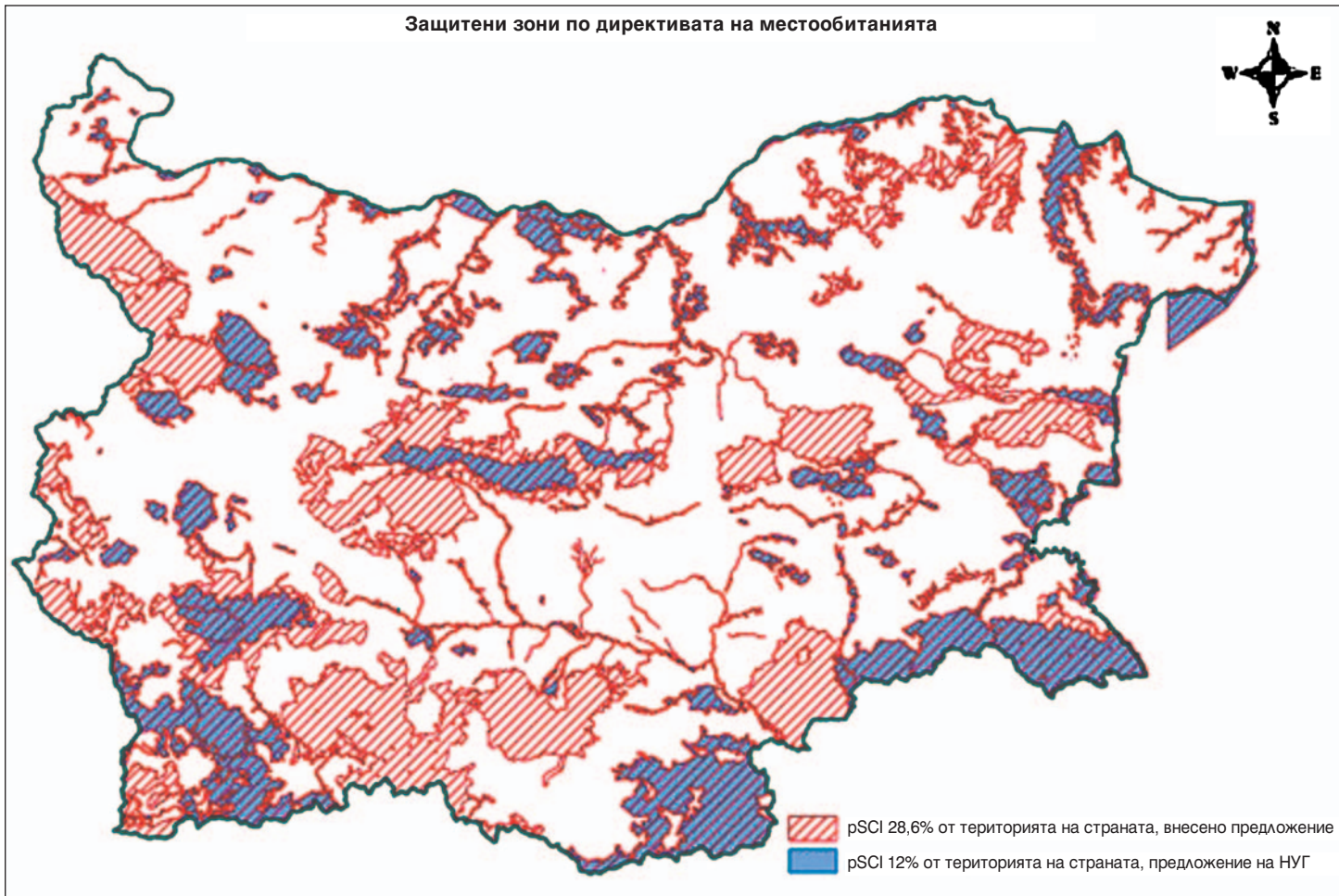
Според Националното управление на горите не става дума за отпадане на останалите защитени зони, а само за доуточняване на граници. Пред вид аргумента обаче, че става дума за сайтове, съхраняващи важен стопански ресурс - а именно гори, сериозни са опасенията, че отлагането ще се използва за допълнително

"орязване" обхвата на мрежата или усвояването на част от този "ресурс".

"Зелени Балкани" и неправителствените организации са категорично против отлагането на вънсянето на пълния списък от защитени зони в Европейската комисия, което трябваше да стане до края на годината и считат, че това ще наруши целостта на мрежата и ще има негативни последици върху запазването на националното богатство на България - съхранената дива природа.

Център „Зелени балкани“

Защитени зони по директивата на местообитанията

Д-р Анатолий АЛИКОВСКИ

Мурсалският чай е за хората, желаещи здраве от природата. Отличава се по аромат и вкус от другите чайове и създава чувството за топлина. Докато изпиването на няколко чаши от Китайския или Грузинския чай създава чувство за вътрешно напрежение, което се дължи на специалните им съставки, влияещи върху нервната система, такива симптоми при Мурсалския чай не се наблюдават.

Препоръчва се сутрин за бодър и свеж вид, а вечер - за разтоварване от всекидневния стрес.

Лечебни качества: - влияе върху мозъчната дейност и цялата нервна система на човека, създавайки чувство за бодрост и способност за концентрация. Намалването на нервното напрежение създава предпоставки за по-малко влияние на всекидневния стрес върху организма и намалява риска от поява на високо кръвно налягане, мозъчен инсулт и сърдечен инфаркт. Чайът действа положително при чернодробни заболявания, защото химическият му състав се свързва с отделни

МУРСАЛСКИ ЧАЙ (*Sideritis Scardilia*)

вредни отлагания в организма и ги неутрализира. И ако голяма част от свойствата на скъпите водорасли от внос, влияещи върху оптимизиране на кръвното налягане, теглото и вредните токсини, са масово препоръчвани, то чайът, който расте на височина 1600 м. в местността Мурсалица край Триград, не се нуждае от такава шумна реклама, поне за тези, които вече са открили целебните му свойства.

В козметичен план ежедневната му употреба подобрява външния вид, забавя стареенето и поддържа кожата гладка и еластична (не само на тази на лицето).

При затруднено уриниране и заболяване на простата чайът е незаменим изцелител. Влиянието му се чувства още след едноседмична терапия. Изследванията показват промени в киселинността на урината (незаменим при уратна литиаза).

Не е без значение, че чайът от Триград естествено стимулира мъжката потентност и предпазва от появата на ракови клетки.

Състав: етерично масло, горчиви вещества, три стероида, танин и малко кофеин. Последните две образуват кофеинов танат, който действа успокояващо върху сърдечно-съдовата система.

Съдържа още: калий, калций, желязо, мед, магнезий и антиоксиданта селен.

Как го употребяваме? - Един стрък се вари в 250 мл. вода 5 минути, а приемът е по желание.

Мурсалски чай може да се закупи от производител:

Смолян 0889 562600 - Любен Ушев

Чайът е от с. Триград - екологично чист район с 1600 м. надморско равнище.

Никола ГИГОВ

Русия е дълбок кладенец - всички я търсят, когато са жадни и когато са в беда.

Ако благодарността изчезне, за какво сме родени? Аз вървя сам по улиците на Петербург и нося родопски здравец за гроба на Достоевски...

Сам съм, но в пулса на сърцето ми бие гласът на Достоевски: "Свободата е по-сладка от хляба, по-хубава от слънцето. Дълбоката скръб мълчи. Аз като Орфей смекчавам тукашните нрави. Цялата земя - от кората до центъра е пропита със сълзи човешки".

Откъде Достоевски е знаел такива подробности от потушаването на Априлското въстание, за да изпише в своя "Дневник", а аз да го нося в кръвта си: "Дерат кожата на бащите пред очите на децата им... Тия деца, подхвърлени във въздуха и нанизани на щикове, както стана в България. А каква е цената на одраните кожи на нашите братя? Нека да са двайсет, хайде, трийсет хиляди кожи, не е ли все едно? Ако речем, хич няма и да чуем писъците, стига само да си запушим ушите... Попитайте народа на Русия защо отива на война: отива да освободи поробените братя и нито един не мисли за заробване, няма да спечелим за себе си нито една педя земя. Навлизайки в България, ще бъдем принудени да изхранваме не само нашата армия, но и умиращото от глад българско население".

Сам съм, а сълзи тръгват към гърлото ми: Достоевски се бунтува срещу нравите на света, срещу безлюбието и бездушието. Чувам гласа му: "В Москва, в приют, докарали български сирачета след тамошния погром /Кланетата в Батак/. Има сред тях едно болно момиче, към десетгодишно, което видяло /и не може да забрави/ как турците пред очите й одрали кожата на баща й, докато бил жив. Друго българско момиче страда от странна болест - сънливост. Спи през цялото време. Турците хванали малкото й братче, дете на две-три годинки, първо му изболи очите с игла, а после го побили на кол. Детето дълго и кански пищяло - това е абсолютно сигурен факт. Точно това не може да забрави момичето - всичко това е било пред очите му и потресената й душа търси съня.

А какво да кажем за оцелелите деца, които ридаят до посечените си майки. А побягналите накъдето им видят очите - без хляб, без покрив над главите, без дрехи... А в една бъл-

БЪЛГАРИЯ, НЕЙНИТЕ ПРИЯТЕЛИ И СВЕТА

/Рубрика за обичта между народите/

РОДОПСКИ ЗДРАВЕЦ НА ГРОБА НА ДОСТОЕВСКИ

Ф. М. Достоевски (1821-1881)

гарска църква открили двеста посечени трупа."

Гърлото ми е схванато, очите - влажни, а стъпката - вдървена. Но вървя към гроба на Достоевски.

"Що е ад? - пита той и отговаря - Адът е съзнанието, че повече не може да обичаш".

Достоевски е пътник, който е пътувал само нощем. Той е Айнщайн на човешката душа.

Бях набрал голям букет от родопски здравец с корени. Искях да го засадя на гроба на Достоевски.

Издирвам отшумелите му стъпки. Вървя край река Нева, по Сенатския площад, влизам в сладкарница "Валет", пипам Аничкин мост, откривам Семьоновския площад.

Бил ли е Достоевски дете? Не мога да повярвам - родил се е в болница за бедни. Родилният му плач се е смесил с плача на болните и бедните.

А светът и животът все пак трябва да се променят - Достоевски влиза в кръжока на Петрашевски. Чете писмото на Гогол. Има една цел: "Издигане на падналия човек, смазан от несправедливия гнет на обстоятелствата".

Излизам на Семьоновския площад. Тук са водели арестуваните петрашевци, осъдени на смърт. Сред тях е бил и Достоевски - бледен, поглъщайки последните секунди като векове. Той облича бялата риза на смъртните, преди да застане на ешафода.

"Знаех, че ми остава да живея само 5 минути. Но тези минути ми се виждаха години, сякаш толкова дълго щях да живея. Вече ни обличаха ризите на смъртните и ни разделяха по трима, аз бях осми в третата редица. Първите трима вързаха за стълбовете. След 2-3 минути двете редици щяха да

Гробът на Достоевски

бъдат разстреляни и сетне щеше да дойде нашият ред. Как ми се искаше да живея..."

Той се радва на подарения живот, но следва каторга в Сибир. В Омск е като жив погребан и заровен в гроба... „Тук всяка минута тежеше като камък на душата ми“. Пише "Записки от мъртвия дом" и пълни самотата си с образи - пресъпни и човечни, добри и подли.

След булевард "Литейный" завих вляво - да видя къщата, в която Достоевски е написал романа "Братя Карамазови".

Къщата е в ремонт. Не пускат. Но добрата Олга Александрова, сякаш излязла от романите на Достоевски, се заглежда плахо. Не може да ме върне. Тя върви на пръсти - Достоевски пише и не бива да се безпокои.

Гая парапета, за който се е държат той. Влизам в кухнята, дете Ана Григориевна му е поднасяла самовара. Пристъпвам в кабинета му, където са се родили 700-те лица в романа "Братя Карамазови". Сърцето бие учестено. Дано не звънне звънецът - при Досто-

евски цял живот са идвали кредитори. 25000 рубли е дължал. Лежал е в затвора за дължници. Чакали са книгите му като откуп със срок и неустойка и са му плащали нищожно за всяка кола от романа "Идиот". И е писал до припадък.

Пипам стената, до която Достоевски е умрял. Тук, в този ъгъл. "Работех като вол" - и издъхва с разширени от творчество и мъка зеници. Подът скърца.

Отправлям се към Александрово-Невската лавра. С букета родопски здравец с корени. Достоевски защити посечените наши деца в Батак. Нося му здравец от тази планина.

Александрово-Невската лавра е светиня. Обръщам се към музейната служителка Нина Линникова.

- Моля Ви да посадя родопски здравец на гроба на Достоевски.

- Забранено е саденето. Това са свети наши места. Пък и вече е късно - часът е шест, затваряме.

- Но моля Ви, заради децата от Батак.

Нина Линникова се вглежда в мен. Преценява. Отиде за разрешение. Върна се с ключовете и ме поведе. Тежък ключ - отваряне и вдясно. Вляво са „литераторските гробища“, но Достоевски е помолил преди смъртта си: погребете ме вдясно, при музикантите, неща при литераторите - те цял

живот ме ядох, не искам и след смъртта да ме ядат там.

Ето го паметника на Достоевски - до гроба на Жуковски. Пръстта е черна и грижливо подравнена. Отварям портичката на гроба, разравям, разравям с пръсти земята до паметника, покапах две-три капки и аз извивам гръб, за да не ме види Нина, и засаждам четири китки родопски здравец с корени. Нека пуснат корен. Скришом се прекръствам и се покланям...

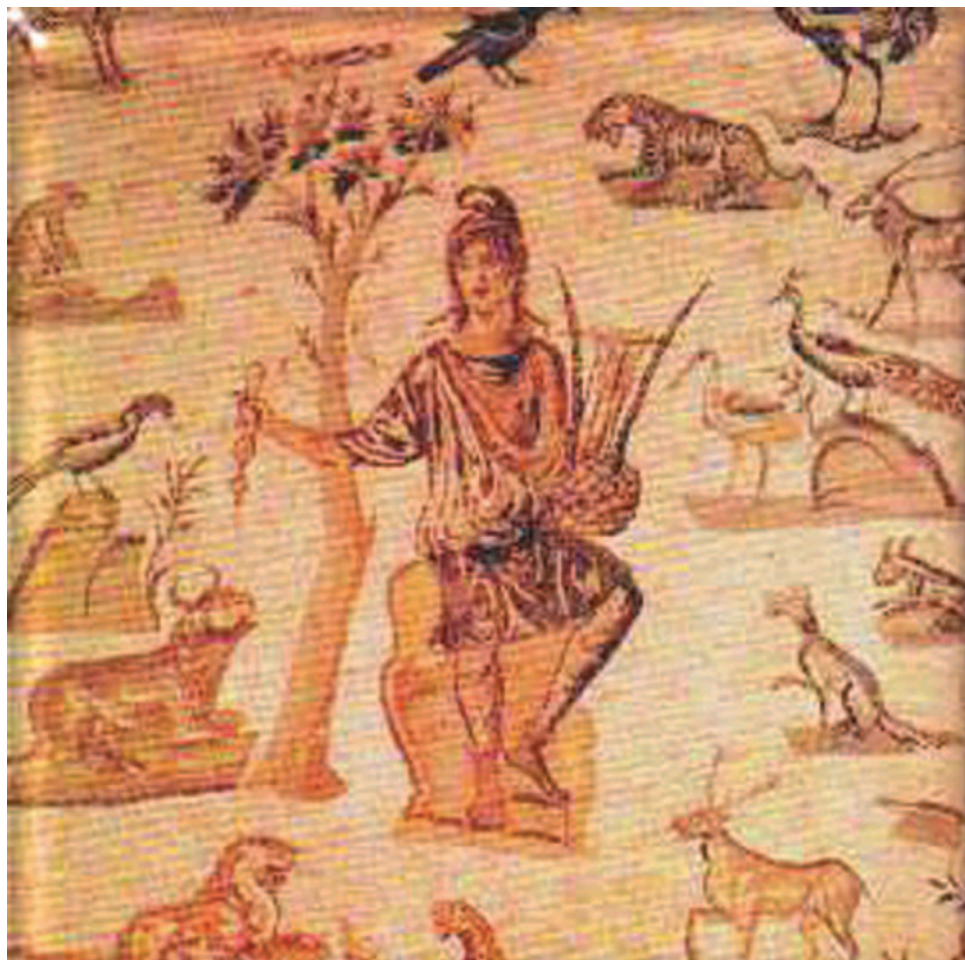
По дланите ми е полепнал дъх от родопски здравец и руска пръст. Пулсът ми повтаря мисълта на Достоевски: "Красота ще спаси света". И любовта.

худ. Добринка Златарева, Смолян

ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА

Докосване до книгата „Магическа ботаника“ от Орфей

Ентаз

Никола ГИГОВ

АНАМНЕТ - ТАЛИСМАН ЗА СЪКРОВЕНОТО

Орфей сниши гласа си, като че ли искаше да ми сподели нещо тайнствено и много съкровено:

- Анамнет е талисман за спомен. Като го носиш на шията си, ти възраждаш всичко преживяно в любовта. Анамнетът те пази, закриля те и усеща как сърцето ти бие и е вярно.

Аз цял живот пях за любовта - за най-стария бог. Вергилий ме разбра, възпя и написа: „Любовта е стара и дълбока рана, която изгаря със сляп и скрит огън“. Катул я смята за чума, защото те поваля и умираш, макар и жив. Мъжът се разтваря в любовта като захарче. Любовта и смъртта са сестри.

И виж: гладът и жаждата са утолими, а любовта е ненаситна. А аз съм сирак по любов. Утешение в ръцете ми беше само музикалният инструмент.

Сега си спомних кой точно ме уби. Върхът на Големия заговор срещу мене се наричаше Гебр Широкия - Козела. Той ме презираше, защото беше убиец, а аз бях изпял: „КРЪВ НЕ ПРОЛИВАЙ“. Точно той отсече с меч главата ми, отсече и китките ми, както държех лирата, вдигната над главата ми, за да се защита. Главата и отсечените китки захвърлиха в Хебър /Марица/, а тялото ми разкъсаха вакханките в Родопите, после събираха парчетата, изгориха ги, празнуваха и тържествуваха и накрая праха ми положиха в урна, на една висока колона, от източна страна, в най-високата част на планината.

Но аз надвих ада с музика, надвих и противниците си - времето ги отнесе, а аз имам анамнет - талисман на съкровено.

Тебе благославям да напишеш още книги за мене. И понеже не мога да ти се отблагодаря, ПРОРИЦАВАМ: В СКОРО ВРЕМЕ ТИ ЩЕ ОТКРИЕШ ОРФЕЕВИЯ ПРЪСТЕН. Аз ще ти пошепна къде да го намериш. Това е най-святото, което ще може да държиш в ръцете си. Държал съм този пръстен аз. Укрих го в най-високата част на планината. И ти го завещавам на теб. Вярвай, че ще го намериш - той е малък, делфинов, но крие всички тайни, събрани на едно място. ПАЗИ ГО СВЯТО, КОГАТО ГО ОТКРИЕШ!

Изваяният текст

Албена ЯНКУЛОВА

На 21 ноември -Деня на християнското семейство - в НДК Съюзът на писателите ни събра за 70-годишнината на Никола Гигов. След тържеството, като пътувах към дома, се роди спонтанно този текст - на един дъх, скромен и цялостен, какъвто в моите представи е и самият писател, поет и общественик юбиляр. И понеже мисля, че е плод на поздравление от цялата духовна вълна, породена от обич към Човека Никола Гигов, предлагам текста на всички приятели, които искат да участват и съпреживяват дълго радостта от досега с „Безумния Орфей“ /каква светла любов блика от редовете на биографичната книга на съпругата Елена Хайтова!/.
На Никола Гигов

Да търся себе си
Е път,
Да се намеря
Е Венец на Пътя.
Будителю, Учителю, Човеко,
Дъждец-роса
И нежен бриз,
И благодатно Слънце,
И Луна-мистерия
си ти
по Пътя,
докато пътеките си
лъкатуша
да ги собирам, че да не загубя Пътя.

Интересното на текста е, че така центриран върху листа, образува фигура, напомняща известна фигура на плодородието от кипровските килими и шевиците, както и три пирамиди една върху друга. Поразително как Духовният свят поздравява своя посланик на Земята!

ДИАЛЕКТИКА

Тихо е. Морето е спокойно.
В зеленина потънал е брегът.
Вълните само, бавно и достойно,
до пясъка пристигат - да умрат.
Далече някъде се раждат и побягват,
за да се срещнат скоро със смъртта,
защото знаят - в тази смърт ще трябва
отново себе си да преродят.
Блести безбрежна и бездънна синевата -
единство на небе и на море,
и виждаш как прекрасна е Земята,
и искаш този свят да разбереш...

Йорданка САНДЕВА,
Димитровград

Димитър ШОПОВ,
Пазарджик

МОЛИТВА

Прости ми Господи, че проспах
без теб живота си несретен,
препях се и падах в грях
с копнежите за мир небесен.

Добре че ти вървеше с мен
от плахите ми стъпки на човек,
когато страдах оклеветен,
когато за рани търсех лек.

Подкрепяше ме да не рухна
от тежкия си кръст понесен,
и като всички да достигна
своя връх, в звезден сын унесен.

А когато след ден безславен
влизах гладен в бащиния дом,
там горе, от мъка удавен,
смесваше болка със сълзи и стон.

Ела при мен, и сега ела,
превъзмогнал мъртвата си плът,
да ми даваш разум и крила
по кървавия житейски път.

МИМОЛЕТНО

В живота ми вече диша умора,
животът ми е станал непоносим.
Дали ще има кой да стопли взора,
тъгата ми да разсее като дим?

Дали жена любяща ще намеря
с дъх на топла пролет и ливада,
в сърцето си с херувимска лира,
по ангелски божествена и млада?

Тогава в мен ще се разтвори цвете -
ухаещ стрък на закъсняло лято,
и от оркестър струнен на щурците
ще гръмне песен за любов в злато.

Ще се завърне приказката стара
за Пепеляшка и за царския син,
с много чистота и силна вяра,
на време изтерзано - вечен химн.

ПОЕТИТЕ - звънящите камбанки на вестник „Родово имение“

Йорданка Ангелкова - ДЖЕЛЕПОВА,
с. Костенец, Стара Загора

Първа стихосбирка - нулев брой - „Окото на Бога“. То бди над нас, над вестника, над Родовите именения, които тепърва ще се създават, над Новата цивилизация, която изгръзва за цялото човечество!

„За копнежа на човешката душа
да се слее с Бога най-накрая“.

„Всички пътища водят към Божия храм“.

„Виза се купува с доброта и любов.“

„Човекът към Бога да извърне очи
и от Него на любов и мъдрост се научи“.

Мисли, призови, девиз на Румяна Николова, на духа на вестника, на всички автори, които пишат в него.

Звъняща камбана - „Продавам на Шипка венците“. Болка и страдание, изтръгнати от трепетната душа на поета Никола Гигов - писател, Орфист, събуждащ душата на Родопя, събужда България с духовните си приливи от нашето минало.

Камбаната звъни! „Земята зове“, „Тъгата на земята“ на Йорданка Джелепова, „Земя“ на Теодора Стефанова, „Майката земя“ на Кръстанка Панчева. Любов към Бога и земята - това е космическата връзка, минаваща през душите на поетите, намерили изява във в-к „Родово имение“.

Камбаната звъни! „Живата България“ на Екатерина Стаева, „Балканът“ на Райчо Гънчев, „Гробът на предците ми“ на доцент д-р Пламен Павлов, „На вечен пост“ на Здравко Николов, „Аз съм жена. Името ми е България“ на Йорданка Джелепова. Всички стихове говорят за голямата любов към майка България, за вечна слава на загиналите в бой за Родината.

„Захвърленият ятаган“ - един е Бог за всички хора от различните националности. Трябва само вяра, обич и чистота на мислите.

„Алфа ритъм“ - Саша Тодорова. Тогава, когато се пишат стихове:

„Светът тогава се отваря
и в утрото си вече знам,
че нещо светло ще създам!“

Камбаната звъни!

„Мило ми, бъдещо поколение,
Погребват те без погребение!“ - Петър Шахларски. Тревожно настояще.

Всички стихове на всички поети са пронизани с дълбокото чувство на любов към Бог, Земята, България! Да пребъде тази любов във веки веков!

Румяна Николова, Мариела Господинова, Николина Алексиева, Пламен Павлов, Теодора Стефанова, Здравко Богословова Стоянова, Катя Николова, Галина Янева, Екатерина Пейчева, Никола Гигов, Станислав Белчев, Йорданка Ангелкова - Джелепова, Райчо Гънчев, Теодора Тодорова, Ефим Кушнер, Саша Тодорова, Здравко Николов, Петър Шахларски, Кръстанка Панчева, Бианка Генова, Николина Александрова, Екатерина Стаева, Андрей Минчев! Това са поетите до бр. 47 на в-к „Родово имение“.

В кой друг вестник се дава път на толкова много известни и неизвестни поети!?

България, ти имаш 300 000 народни песни!
Изброй ги поетът Никола Гигов.

Никой още не е изброил поетите на България, а те са навсякъде - във всяко село, махала, улица, град. Народните песни имат своите известни автори, като нас, като тези, на които дава простор в-к „Родово имение“.

Поклон!
Благодаря!

21.11.06

Център за духовно образование "Гайа" съществува от две години. Разположен е в Горна баня на ръба на борова гора, от която започва Люлин планина. Когато избрахме мястото за центъра, обиколихме почти всички вилни зони на София от Баня до Бистрица. В момента, в който влязохме в двора, който по-късно се превърна в лечебната градина на "Гайа", и заставахме пред триетажната, уютно изглеждаща къща, знаехме, че това е мястото. Усещането и на двама ни с Атина, съпругата ми, бе за омиротвореност и светла енергия, излъчваща се от всичко наоколо. В този миг бе сложено началото на Център "Гайа".

Какво правим в него? Радваме се - на себе си, един на друг, на това че сме живи и че дишаме въздуха на тази древна земя. Когато по залез погледнеш на запад през прозорците на Центъра, ставаш свидетел на най-невероятните небеса, обаяни в синьо, зелено, оранжево и алено. Тези цветове бавно се разгарят, променят и гаснат. София притежава най-дългите свечерявания и най-изумителните вечерни небеса. Обиколил съм света, но не съм виждал никъде такива красоти. Поканихме един доктор по аюрведа, автентичен индиец, който остана три месеца в Център "Гайа". Част от времето си прекарваше да гледа по свечеряване небесата над Люлин планина и да въздиша. Никъде не съм виждал такова чудо, шепнеше омагьосан. А вие, които четете тази статия, обръщали ли сте внимание на този природен феномен? Не? Не ви е останало време? Твърде сте зает, борите се за оцеляването си? Ето ви един начин за оцеляване - поспирайте от време навреме привечер, за да вдигнете поглед към това чудо. То се вижда и от балкона на панелката. То е там специално за вас, защото само вие можете да го оцените. След няколко мига ще е угаснало, както ще угасне животът ни - вашият и мой. Какво ще вземем със себе си - тежки, неволи, страхове или поне малко от красотата на тази удивителна планета Земя?

Та това правим в Център "Гайа" - вглеждаме се в себе си и в света около нас, за да видим скрити до този момент красоти и чудеса. Ние вярваме, че човекът е повече от машина за оцеляване, че е повече от жертва на обстоятелствата, че е много повече от добиче, осъдено да тегли хомота до края на живота си. Ние вярваме, че ИМАМЕ ИЗБОР! Убедени сме, че всеки сам създава живота си с всичко в него - радости, скърби, болести, постижения и неуспехи. Не държавата, не кармата, не историята оформят съдбините ни, а ние със свободната си воля. Съгласни ли сте? Вероятно никога няма да узнаем дали сте съгласни с тези мои твърдения или ги отхвърляте, но искам да ви кажа, че ако ги приемете с цялото си същество, това може да промени завинаги живота ви.

Всички методи и техники, които преподаваме и прилагаме в Център "Гайа" са методи и техники за Себе-осъзнаване. Написах "себе" с главна буква, защото човекът го заслужава. И тук ще ви открия една тайна, която вие отлично знае-

ПРАЗНИК НА ЕДИНСТВОТО или Как да обединим дух, ум и тяло

те, но може би сте забравили. Всичко, което с толкова труд, усилия и рискове търсим по света е вътре в нас. Защото ние не търсим пари, власт, любов, сигурност, макар да сме убедени в противното. Ние търсим радостта, покоя, силата, сбъдването, които парите, властта, любовните връзки могат да ни дадат. Тези последните са само СРЕДСТВА. Е добре, аз ви казвам, че радостта, покоя, силата, сбъдването, т. е. ЩАСТИЕТО, са в нас. Нещо повече, те са естественото, нормално наше състояние, което дреме у нас под пласт от всякакви мисли, емоции и телесни усещания. Не е ли парадокс да бродиш по далечни земи в търсене на нещо, което през цялото време носиш у себе си? Това е парадоксът на живота ни, който много бързо догаря като залез. Ние нямаме време да търсим и да се лутаме! Имаме време само да намерим.

В Център "Гайа" се провеждат различни консултации и курсове. Един от основните ни курсове се нарича "Как да отваряме и различи-

таме Акашовите записи". Тези записи са висша сфера на съзнание, обитавана от велики учители и ангелоподобни същества, които действат по закона на своята любов, са готови да общуват с нас, да ни напътстват и водят по пътя към самите нас. Записите са енергийна банка от информация, до която с помощта на учителите можем да получим достъп, ако сърцата ни са чисти, ако сме устремени към истината и светлината. Не ги използваме за контакт с напуснали души или за да предсказваме бъдещето. Акашовите записи, по начина, по който ги преподаваме, са духовен път, който служи на върховната цел на Себе-познанието. Даваме и консултации с разчитане на личните ви Акашови записи и целта на тези консултации е същата - да ви помогнем да разберете себе си и какво да направите, за да промените живота си.

Споменах малка част от нашите дейности. Ако желаете да научите повече, посетете уебсайта на "Гайа" www.gaiabulgaria.com или ни се

обадете на телефони 957 66 24, 0888 001 224. Да не забравя! Каня ви на месечната беседа с медитация, която се провежда всяка първа неделя от месеца от 15 ч. в Центъра.

И тъй като Коледа и Нова година са на прага ни, ето една празнична вест: Център за духовно образование "Гайа" със съдействието на Езотеричен център "Инти" организира ПРАЗНИК НА ЕДИНСТВОТО - ДУХ, УМ, ТЯЛО. Това уникално събитие ще се проведе на 17-ти декември,

неделя, от 10 до 17 ч. в зала N1 на Културен дом "Красно село" в столицата. Да ви запозная с водещите: Светла Великова-Колева, учител по саморазвитие и лечител; съпругът ѝ Николай Колев, специалист по различни техники за постигане на емоционално и телесно равновесие; съпругата ми Атина Санториниу, основател на Център "Гайа", учител по саморазвитие, лечител; и аз, Петър Няголов, също работещ в областта на саморазвитието, авторските текстове и лечителството. Ето някои от дейностите: **ще ви покажем как да създавате свещено пространство в себе си и около себе си; как да прочистите енергийните си канали и центрове; как да използвате енергията на Висшето Себе и ангелите за изцеление на всички пластове на съществуването си; как да сътворите тяло от светлина; ще ви помогнем да настроите енергиите си към хармонията на Вселената с помощта на божествените камертони; ще ви запознаем с метода "Вкарване на личния код в универсалния компютър", с помощта на който ще можете да отворите собствената си "страница" и да живеете своята неповторимост; ще ви помогнем да откриете личната си сила.** През целия ден ще участвате в много медитации, посвещения и, разбира се, празнични игри, защото, както ни казват учителите и ангелите, най-очевидният белег на духовност е радостта. Впрочем ще можете лично да се насладите на словото на висшите същества, тъй като в течение на празника ще получим за Вас послания от архангели и възнесили се учители. И не само ще се радвате на словесната им благодат, но ще изпитате директно светлата им, фина и все пак мощна енергия, която прочиства енергийните канали, отваря нови врати на осъзнатост и кара сърцето да пее.

Повече за празника и екипа, който го провежда, можете да откриете в сайта на празника:

www.gaiabulgaria.com/praznik.

Цената на събитието е 30 лв., ако се запишете до 15-ти декември включително, а след 15-ти - 40 лв. В цената влизат закуски и напитки.

10% от приходите ще бъдат използвани за детска благотворителност! По време на празника Езотеричен магазин "Инти" ще открие свой щанд с предмети и книги!

За допълнителна информация търсете Петър на телефони 957 66 24 и 0888 001 224. Записването става в Езотеричен магазин "Инти" на ул. "Цар Самуил" 109 (между "Пиротска" и "Екзарх Йосиф").

ЗАПОВЯДАЙТЕ!

ПОСЛЕДНАТА ВАРВАРСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ И БЪЛГАРСКОТО ОЦЕНЪЧНО СЪЗНАНИЕ

От стр. 4

И днес "господарите на света" не могат да се помирят с факта, че **сияещото с нетленна светлина ядро на българщината носи недосегаеми богатства и енергии: духовна зрелост и непоколебимост в служене на истината, мъжествена воля за защита на всеобщи закони, презрение над суетата, над плячкосаните богатства, снизхождение и жал над илюзиите за материална сигурност и трайно плътско щастие...**

В западноевропейски справочници срещу понятието "българин" можете да прочетете обяснения в смисъл на "опасен човек". **За кого опасен? Ами - за дяволите. За "силните". За "господарите на света". За наложения от тях варварски световен ред с луксозно изписаната фирма: ЦИВИЛИЗАЦИЯ.**

Каква грандиозна битка наистина води почти сам истинският българин век след век!

Божи човечи се срещат, както вече подчертах, във всички общности по света. На тях им прави дълбоко, радостно впечатление всеки проникновен досег със същинска България. Ще цитирам гуми, изречени пак по повод на 24 май 1995 г. В словото си в СУ "Св.Климент Охридски" Петър Увалиев между другото казва: "България - странна страна, в която ръст и възраст, крепка духовност и крехка гържливост не се съвпадат и така озадачават стъписаните чужденци, че те просто не проумяват с какъв аршин да мерят нашата мяра..."

Нашата мяра не е просто различна, тя е нещо като "контрастно вещество" в духовния свят на човечеството. Чудят се защо малобройният ни народ излъчва изобилие от "чешити" - оригинални типове, нестандартни характери, хора, които се движат със свои сили и със своя логика по свои си пътища. Сочат ни и като народ - атеист. Това е неистина. **Вярващите в България са най-много.** Но у нас от векове се прави разграничение между вяра и религия. **Нашата вяра е най-свободната.** Българското православие дава воля на отделния човек да избере свой път към Бога или даже да отрече на своя отговорност Божественото начало. Всеки сам

да носи кръста си.

Над всичко обаче като обща наша особеност се очертава нагласата ни да вярваме в доброто, в разума, в красотата, въпреки всякакви тежки изпитания, въпреки че във вековете зад нас сатанинският дух плътно ни е обграждал отвред и ни е внушавал усещане за изолираност, самота и обреченост. **Свободната вяра - рожба на спонтанни пориви към по-висш свят - това е излъчване на кръвта ни, неотменна даденост, която предопределя вътрешната волност и отговорността ни за останалия свят. (Не става дума за онази коварна отвореност, към която ни подтиквават свръхбогатите, технизирани, хитруващите съвременни антихристи от разни "общества".)**

Странностите оттука нататък се набързват и се взаимнообуславят в логичен ред. В много случаи страдаме от недостиг на чувство за самосъхранение. Проявяваме, да речем, наивно доверие към другия човек - очакваме да срещнем в него Човека. Особено щедра е благоразположеността ни към чуждоземците. От друга страна обаче, сме резервиран, недоверчив, безцеремонни спрямо "посредниците" - онези самонатрапващи се "Божии представители", които без задръжки воюват за по-голяма лична власт над човешките множества - в името на Бога!

Велика е нашата древна идея за правото на отделния човек сам да търси и да открива Божественния свят. Съответно лесно обяснимо е защо именно ние загърбваме "посредниците" като излишни. Дори само тези две важни причини са предостатъчни за постоянното съзряване на разнотипни вътрешни и външни врагове срещу **Българската държава на духа.** Подобни възлови идеи застрашават с разпадане "големите игри" на дяволския земен свят. Те подтикваат към презрение и волево възприване срещу "силните". **У нас по древна традиция над всичко се поставя в крайна сметка духовната сила на конкретната личност.** Йерархическата стълба, която чертае българското оценъчно съзнание, **допуска на върха свършени личности, на дело доказали нравствена чистота, мъдрост и съзидателно творчество.** И няма значение дали тези хора са материално бедни или са богати, учени ли са или са неграмотни, царе ли са или са неизвестни личности. Това е пак изключителна качествена отлика. Защото почти навсякъде по света обществата са бивали и още са кастови. Съответно и съзнанието е "на етажи". Ние сме различни...

Ще кажете, че в момента нашият живот се подрежда по логиката на "силните" - в противоречие с изтъкнатите горе особености и традиции. Да, така е. Защото живеем в хаос и анархия. Затова пиша тези редове. **Като никога коварният напор да бъде променена самата ни природа сега е детайлно всеобхватен, програмиран със свършена техника.** Антихристите, разбира се, не обявяват намеренията, целите си, не признават крайния смисъл на мръсната война срещу нас. **Те не тръбят, че България е ненавистна за тях, недосегаема досега крепост, която те на всяка цена искат да разрушат, защото в нея се съхраняват кълновете на утрешната по-свършена култура на човечеството; култура, която няма да оставя място за дяволи...**

През последните няколко години мнозина

от верните защитници на крепостта се отчаяха. Факт е: България се превърна в разграден двор, в безстопанствено подобие на гържаба. И сякаш оригиналното българско оценъчно съзнание вече е заличено. Сякаш няма надежди то отново да се въземе със силата си на вечен, неугасим огън. Сякаш рушителите всичко ще съсият забиваги и хаотичните, противоречящи си елементи на чужди оценъчни системи ще превърнат нашата родина в ничий свят...

Българската гържаба на духа не е победена и не може да бъде победена. Именно сега тя се самоочиства. И чертае новите си, още по-обширни граници. **"Не се гаси туй, що не гасне!"** Разбира се, едно са трайните идеали, безграничните цели, друго нещо са мъчителни бавните натрупвания на опитности за тяхното налагане в практическия живот степен след степен. Не може без периоди на пропаганда, не може без пагения. Това, което сега преживяваме, може да се сравнява само с вътрешния ни разпад в края на XIV век. **Но светът отново ще види нашия жизнен светъл образ и чудото на поредното ни Възраждане.**

Българският народ все по-масово ще осъзнава своята ярка самобитност и своите безценни духовни наследства. Но редом с това трябва да приеме драговошно съответните необичайно тежки отговорности. Отговорности, които прилягат само на един именно **ИЗБРАН НАРОД.**

Напразно се морят световните фарисеи и домашните безличия да отнемат от българщината неотнимаемото. "Благите българци" ще бъдат все така в авангарда на човечеството. Ще продължат кирилорметодиевския и богомилския път. Той е единен. Все е "еретически". Разделен е на две платна - ляво и дясно, но паралелни, **без посока за връщане назад.**

юни 1995 г.

Вече излезе на пазара десетата книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - "ТЕОРИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО" - геометричното и физическото пространство през погледа на известния наш физик Георги Иванов Кръстев.

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail: rodimienie@abv.com

ВАЖНО!

АБОНАМЕНТ 2007
Краен срок - 15 декември

Ако искате да си гарантирате единствения специализиран седмичник за човека и природата, не отлагайте, направете го сега.

В каталозите на всички пощенски станции на страната "Родово именоване" е под номер 618. Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП, ако случайно още не са разбрали за раждането на нашето издание, да ви абонират. Цените за абонатите са с намаление.

за 1 година - 52 броя - 24 лева
за 6 месеца - 12 лева
за 2 месеца - 4 лева и
за 1 месец - 2 лева

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата и герба художник Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Зам.-главен редактор
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанжиев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:
1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1"
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@abv.bg

www.rodovo-imenie.org
ISSN-1312-7063

Издателска къща "Новата Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBG63

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Препечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД